

*Almanach strašidelných
příběhů 1.AG
2022/2023*

Předmluva

Vážení rodiče a další přátelé primy A, milí čtenáři,

„*březen je nejkrutější měsíc*,“ napsal svého času americký básník T. S. Eliot, jako kdyby tušil, že přibližně o sto let později se 9.-10. března 2023 bude na Novém PORGu konat akce skutečně hrůzná, krutá a bestiální – „přespávačka“ primánů ve škole.

Konečně se Vám dostává do rukou sborník strašidelných příběhů, který vznikl v souvislosti s ní. Spojili jsme celý projekt s literárními hodinami (s četbou Příšerných příběhů Chrise Priestleyho) i se slohovými hodinami, během nichž jsme se učili, jak napsat příběh, dialog v přímé řeči či efektní popis prostředí a atmosféry. Zejména co se týče práce s atmosférou je horor velmi užitečný žánr, i když někteří primáni (krvelační to tvorové) dali před vytvořením táhlé děsivé atmosféry přednost rychlé zabíjáčké akci.

Přespávačka se nám myslím vydařila. Tematicky zaměřená exkurze na hřbitově s panem kolegou Čadou nás příjemně navnadila, abychom si pak ve škole mohli promítat strašidelný film (u něho se ovšem nejvíce bála paní kolegyně Reischigová) a pojídat pizzu. Po autorském čtení hororů nás – to už se hezky setmělo – čekala ve škole opravdu hrůzyplná bojovka. Všichni studenti usnuli brzy po půlnoci. Spali jako dřeva a nezbudil je ani třídní učitel, který v noci omylem zapnul alarm.

Myslím si, že stejně jako přespávačka se povedly i příběhy. Některé hodiny češtiny jsme přesunuli do počítačové učebny, a tak se studenti naučili alespoň základně používat MS Word. Primáni ke svým příběhům dostali připomínky, na základě kterých měli text upravit, a následně byly jejich práce oznámkovány. Pro účely tohoto sborníku ovšem někteří text ještě vylepšovali dál. Já do textů už dále nezasahoval. V některých příbězích zůstaly chyby (a žádalo si to vskutku silnou vůli je tam studentům nechat) – chtěl jsem, aby na základě mých komentářů a korektorských vsuvek dali výslednou podobu textům sami a nesli za ně plnou zodpovědnost. Některé jsem se, pravda, pokoušel přesvědčit, aby se pokusili opravit chyby v přímé řeči na základě materiálů z hodin, ale ne vždy se zadařilo...

To ovšem není to nejpodstatnější: psaní příběhů některé naše studenty zaujalo natolik, že se rozhodli někdy v budoucnu uspořádat na naší škole autorské čtení. Tak na to se moc těším a doufám, že tuto svou myšlenku dovedou do konce.

Některé ze soutěživějších primánů trochu zklamalo, že příběhy budou zveřejněny bez jmen mladých spisovatelů. Myslím, že to má svůj smysl: zdůrazní se tak kolektivnost práce spíše než přístup jednotlivých autorů a navíc rodiče i žáci budou moci tipovat, kdo je autorem kterého příběhu.

Ondřej Macura

P.S. Děkuji moc Emily, Sofii a Emě W. za opravdu krásné ilustrace!

Nedokončený plán

Ahoj, jmenuji se Laura a je mi dvanáct let. Se svými rodiči žiji v jednom malém, ale hezkém městečku v Anglii. Bydlíme v moderním dvoupatrovém domku se zahrádkou na kraji ulice. Náš dům není nijak obrovský, ale nám to stačí. Já a mí rodiče máme pokoje v horním patře, obývací s kuchyní je dole. Na zahradě je jedna velká jabloň, na kterou ráda lezu a odpočívám nebo si čtu.

Ted' vám řeknu něco o sobě. Já miluji všemožné sporty, nejvíce však lyžování. Každou zimu totiž jezdíme s rodinou do Itálie na hory, za což jsem moc vděčná. Mým dalším velmi oblíbeným koníčkem je čtení (a učení). Mám ale jednu špatnou vlastnost: jsem nesmírně zvědavá. Vždy, když jdu se psem Hulkem na procházku, otočíme se u jednoho domu, protože u něj Hulk příšerně kňučí a štěká a táhne mě pryč. Ten zchátralý dům musí být alespoň deset let opuštěný, jelikož se o něj nikdo nestará – polorozpadlá vrátka se s vrzáním otevírají a zavírají v poryvech větru, většina oken je vysklených, opadaná omítka napovídá stáří chatrče a v neposlední řadě TA zahrada. Tráva je ponechaná ladem, vyrostla až do výše pasu a všechny květiny nebo keře nabraly zlatohnědou barvu. Vypadá to tam spíše jako kostel u hřbitova než obyvatelný dům. No a samozřejmě mě přepadla šílená zvědavost zjistit o tomto místě více.

Začala jsem s informacemi, které vím – nikdy jsem neviděla nikoho do domu vcházet, ani z něj vycházet. Jediné světlo z domu vychází v noci z takového malinkého okýnka, které se nachází hned pod střechou, a to mě trochu děsí, protože předpokládám, že v domě nikdo nežije. Taky mě zarazí, proč můj pes pokaždé tak vyvádí, když se dostaneme do blízkosti té...chajdy. To je vše, co zatím vím, a je toho málo, to znamená, že se dnes v noci vydám na výzkum do toho domu.

Asi si říkáte, že to není ten úplně nejinteligentnější nápad, ale já už jsem prostě taková. Je už deset hodin večer a naprostá tma a já vyrážím na průzkum. V batohu mám jídlo, pití – plánuji se nějakou tu dobu zdržet – zápisník a v ruce svírám baterku. Před onou záhadnou chatrčí se na chvíli zastavím, abych se vydýchala, a prohlédnu si ji. V noci vypadá mnohem hrůzostrašněji než za světla, protože polovina domu je zahalena do naprosté tmy a vrhá na zem roztodivné stíny. Přeběhne mi mráz po zádech a rozdrkotají se mi zuby, ale zvědavost přemůže strach a já vykročím k brance.

Pomaloučku otevřu ve snaze zabránit vrzání, abych neprozradila, že tu jsem. Před dveřmi se opět zastavím a chvíli se zdráhám pokračovat. Už jsem zašla příliš daleko, nemůžu se vrátit, přesvědčuji sama sebe. Vztáhnu ruku ke klice a opatrně vejdu dovnitř, dveře se samy zaklapnou. Myslím, že jsem zaslechla nějaký zvuk vycházející odtud, jako by něco spadlo. Zahrála jsem tu myšlenku a zaměřila svou pozornost na přízemí, po kterém se chystám porozhlédnout. Až si mé oči přivyknou šeru, které se zde rozprostírá, vydám se nalevo od tmavých schodů vedoucích kamsi nahoru, kde je posledních pár schodů skryto v tajemné tmě.

Nikomu by asi nebylo příjemné procházet se strašidelným, opuštěným, polorozpadlým domem, ještě k tomu v noci, takže se snažím nezdržovat se tolik u jednotlivých místností. Se zadržným dechem nahlédnu do obývacího pokoje, nevidím nic neobvyklého – komody s různými cetkami, pohovka, nějaký vzorovaný koberec neurčité barvy, kvůli nedostatečnému množství světla, a křeslo. „Aaaaaaaa!“ přidušeně vyjeknu, když si všimnu, že v křesle někdo sedí, už beru nohy na ramena, ale ve světle své baterky poznám, že to je jen polštář. Doufám. V kuchyni mě nic nepřekvapí, ale svit měsíce prostupující oknem a dlouhé stíny vržené nábytkem rozlijí v mém těle nepříjemný chlad. Následovně krůček po krůčku vycházím po

schodech a neustále se otáčím v dojmu, že mě někdo pronásleduje, jenže nikdy nenarazím na nic jiného než tmu. Jsem si však jistá, že jsem slyšela nějaké bouchnutí nebo něco, a dokonce mi přijde, že jsou do stěny vedle mě vyryty hluboké a možná i čerstvé rýhy, jako od drápů. Zatočí se mi hlava, protože už jsem toho dnes viděla moc a malém zakopnu. Přemohla mě únava a chci se vrátit domů, ale pak si uvědomím: Já se nikdy nevzdávám a tímto mottem se řídím celý svůj život, takže když už jsem takhle blízko pravdě, prostě toho nenechám, dokud nedojdu na konec.

S nově nabytou silou jsem již prohledala všechny pokoje a zbývá mi jeden poslední. Vítězně, ale na druhou stranu trochu v obavách si to kráčím ke dveřím posledního pokoje. Jako ve zpomaleném záběru zvednu ruku a otevřu dveře. Oslepí mě obrovský příval nečekaného světla, že si musím zakrýt oči. Když opět normálně vidím, objevím malou místnost, zřejmě tu, ze které se pokaždé svítí, a ještě se pohybující otevřené okno, dokonce stihnu zahlédnout kousek něčeho, co mi rychle mizí před očima. Přiběhnu k oknu a uvidím černou siluetu skákající do keře. Co nejhlasitěji zařvu: „Hej, kdo jsi?“ Nic se neozve, a tak vyběhnu zpět do potmělé chodby a dolů po schodech. Celé tělo až po konečky prstů se mi třese, jelikož nemám nejmenší tušení, co za tvora to na mě tam dole čeká, netuším, jak to skončí, ale mé nohy začaly jednat dřív než mozek, a jak už jsem řekla, musím dojít do cíle. Vyrazím dveře a uháním na zahradu. „Vylez ven a ukaž se mi,“ pobízím neznámého tvora. Znenadání uslyším srdcervoucí řev a jediné, co v tu krátkou chvíli vidím, jsou obrovské krvavě rudé oči, stále se přibližující ruce s příšernými drápy, ucítím nesnesitelnou bolest na hrudi a tenké potůčky teplé krve proudící po mé kůži a pak jen černo, černo, černo...

S námahou otevřu ztěžklá víčka a zjistím, že jsem ve své posteli. V ukrutných bolestech se posadím a nechám si vše uležet v hlavě. Všimnu si nějakého papírku na svém nočním stolku, je tam naškrábáno: „Takto dopadne každý, kdo chce vědět víc,“ horkotěžko čtu. Moc si toho nepamatuji, ale vím, že plán s opuštěným domem již nedokončím. Spletla jsem se. Já se vzdávám, poprvé. Nikdy jsem po té nehodě nebyla tak úplně psychicky v pořádku – ty červené oči a pařáty dodnes vidím ve snech a s jekotem se budím ze spánku. Já jsem nejspíš ještě dopadla dobře, nevím, kolik takových lidí jako já bylo přede mnou, kteří neměli takové štěstí, nebo kolik jich bude pokračovat v mých stopách. Nevím, jak dlouho tady bude ta příšera řádit.

A asi se to ani nikdy nedozvím.

Poslední zásilka

Bylo jen obyčejné prosincové ráno, když se mladý pošťák chystal na svůj první den práce. Ze začátku šlo všechno hladce. Od rána doručoval balíky a dopisy nadšeným zákazníkům, kteří jeho schopnosti chválili po celé vesnici. Už se stmívalo a na obloze se objevovaly červánky. Rodiny usedaly ke stolu, vyprávěly si události dne a popíjely s přáteli. Jen pošťák trávil svůj večer sám. Musel totiž doručit poslední zásilku. Chladný vítr prosincové noci mu proudil pod kabátem, a skoro mu rampouchy visely pod nosem. Protože to však byl velmi poslušný mladík, rozhodl se nepříjemnou práci dokončit.

Po dlouhé čtvrthodince se dopotácel na kraj lesa. Dům však nikde. Jen cedule ukazující směrem do lesa. Prostoupil blíže, aby dokázal rozeznat nápis na ceduli. Přešel prstem přes vyrytá slova. Chvilí slepě ohmatával shnilé dřevo, než si uvědomil, že na staré značce je napsána adresa. Adresa, která odpovídala poslední zásilce. Domek u lesa 35.

Pošťákem projel pocit úzkosti. Neměl v úmyslu vstupovat do lesa. Vyprávělo se, že se odtamtud živá duše nevrátila a roky se tam nikdo neopovážil. Všechny děsilo šustění listů, skličující pohyby černých větví a houkání útočných sov. Sám se oklepal i při pomýšlení, co se v lese skrývá. Jeho poslušnost a odhodlanost nad ním však, jako vždy, zvítězily a tak, i když se sebevíce strachoval, vkročil do lesa.

Okamžitě svého rozhodnutí litoval. Klopýtal mezi kořeny, které jako by naschvál vylézaly z podzemí a jeho tváře byly brzy pokryty krvavými šrámy od větví stromů, jež ho nemilosrdně šlehaly do obličeje. Otáčel se za každým houknutím sov připravený na útok peří. Sovy však nezaútočily. Sledovaly ho zpozzdálí a nikdy z něho nespouštěly oči. Začal si mumlat pro sebe, aby se alespoň svým hlasem utěšil.

Proč jen jsem se vydal na tuto náročnou cestu? Bloudím v hrůzostrašném lese, zatímco má ubohá matka na mne čeká a marně očekává můj příchod. Pomyslel si.

Zničeno nic se zvedl vítr a začal se prohánět za pošťákem. Ten, v domnění, že na něj někdo útočí, leknutím nadskočil a hnal se v před. Jediné, co pohánělo jeho vyčerpané nohy, byl strach. Cely pořezaný a od bláta vyběhl z lesa tak rychle, že málem zakopl o veliký kořen. Udýchaně se zastavil a dlaněmi se opřel o lýtka. Obával se, že mu srdce vyskočí z hrudi, tak rychle mu bilo. Když se trochu uklidnil, zvedl svůj zrak, ale strnul, když spatřil, co se nacházelo před ním.

Nohy se mu podlamovaly pod těžkým tělem naplněným strachem. Před sebou viděl velký dům, spíše připomínající palác, který se tyčil do výšky přibližně 15 metrů. Jeho zdi vyzářovaly něco zvláštního, nepříjemného a vypadaly, jako by se každou chvíli mohly zborstit. Plot okolo stavby se tyčil do výšky nebeské klenby, skrývající zarostlou, ale pořád překrásnou zahradu. Pošťák tak ohromeně zíral na stavbu před sebou, že ani nepostřehl, když vyšel měsíc. Ten poukázal na praskliny ve zdech a dírách ve střeše. Pošťák se však bál jediného. Na hlavních vrátkách byla napsána tato slova: Domek u lesa 35

Pošťák nechtěl mít nic společného s hrůzostrašným a tajemným palácem, ale neměl na vybranou. Do lesa by se za nic nevrátil, a tak se pomalu vydal k hlavním dveřím budovy. Každým dalším krokem cítil chlad, který palác obklopoval, ale také sílící pocit nejistoty. Pomalu zvedl svou paži, přichystán zaklepat uhelně černým klepadlem, když v tom dveře zavržaly a pomalu, samy od sebe se začaly otevírat. Pošťák ani nestačil mrknout, než ho přímé, ale zároveň překvapivě příjemné světlo oslepilo. Něco ho k tomu světlu přitahovalo, a tak nechtěně, ale spíše nuceně vstoupil do budovy.

Pošťák si promnul oči, aby rozeznal objekty okolo sebe. Stál v útulné místnosti, osvětlené svíčkami, s překrásnými obrazy na stěnách. Ze svíček kapal horký vosk, a tak všude na podlaze byly hromady vosku. Za nábytek však v místnosti stála jen rozdrásaná, stará pohovka.

Co to mohlo tak rozdrásat? Pes anebo kočka určitě ne, pomyslel si rozpačitě pošťák.

V koutku oka zahlédl krásný obraz okouzující dámy s paraplíčkem. Když ale přistoupil blíže, aby si detaily obrazu mohl lépe prohlédnout, jako by její oči se podívaly přímo do jeho a mrkly.

Ne. Obrazy nemrkají. Co jsou to za myšlenky? Pomyslel si pošťák a zaťukal si na čelo.

Její oči ho tak vystrašily, že radši trochu ustoupil. Zadíval se do temného kouta místnosti, kterého si předtím nevšiml, kde se nacházeli skryté dveře.

„Je někdo doma?“ Zavolal. Nic se neozvalo. Jen padající kusy omítky. Pošťák se neměl v úmyslu vzdát. Mohl přísahat, že oči cizí paní ho sledují. A tak pod jejím přímým pohledem přistoupil ke dveřím a zatáhl za rezavou kliku. Naposledy se podíval za sebe, a pak už se dveře pomalým vrzáním otevřely a pošťák nahlédl do další, lépe osvětlené místnosti.

Pošťáka zaplavil teplý, příjemný pocit. Místnost vypadala ještě útulněji než předsíň. Byla osvětlena nejen svíčkami, ale také mramorovým krbem, ve kterém tančily hřejivé plameny. Uprostřed místnosti stálo nádherné, sametové křeslo otočené zády k mladíkovy, za kterým nejspíše seděl nějaký pán.

„Dobrý den,“ pozdravil slušně pošťák. „Mám tady doporučenou zásilku pro dům číslo 35. Je to tady?“

Nic se neozvalo. Jen plameny jako by postřehly pošťákův strach. Začaly výhružně blikat, a když se pošťák dobře zahleděl do ohně, uviděl vzrůstající, obří obrysy postav, jež ho obkličovaly. Jediná odpověď pána v sametově červeném křesle byla lusknutí prsty. Než však pošťák mohl i přemítat nad podivnou, dlouhou, ale také vyzáblou rukou zpoza křesla, už ho porazil ledový vítr, který se náhle proudil všemi kouty místnosti. Vítr byl tak silný, že okamžitě všechny svíčky, dokonce i krb zhasly a v místnosti nastala tma. Pošťák, rozplácly na podlaze, se rychle sebral a začal ohmatávat stěny, aby našel únikové dveře a ze šíleného domu uprchnul. Už toho na něj bylo moc. Mráz mu běhal po zádech, a tak se chvěl, že mu div srdce nevyskočilo z hrudi. Tápal po kamenných zdech až narazil na něco jiného, ale s krvavě rudýma očima. A krev. Jeho krev. A to bylo poslední, co pošťák uviděl, než s posledním výkřikem vydechl naposled.

Neznámá dívka

Nedaleko města Manchester žil jeden chlapec jménem Jim. Jim byl neobyčejný chlapec. Rád psal básně, četl encyklopedie, ale nejvíc miloval les. Každý den tam chodil, aby tam objevoval pro něj neznámé brouky. Jednoho dne ale zašel moc daleko a ztratil se. Když hledal cestu zpět domů, narazil na opuštěné dětské hřiště.

„Co tady dělá hřiště,“ pomyslel si.

Začal se prodírat lesem k hřišti. Jim měl pocit, že čím víc se blížil k tomu místu, tím víc byl les tajemnější a temnější. Když Jim vešel na hřiště stará a rezavá houpačka se pohupovala ve vzduchu a vydávala nepříjemné vrzavé zvuky.

„Někdo tady před chvílí musel být,“ pomyslel si.

„Hej, je tu někdo?!“ zvolal Jim.

Najednou se něco za Jimem v křoví pohnulo. Jim se ohlédl. Chvíli čekal. Po chvíli uvažování se rozhodl zjistit, kdo nebo co se v křoví skrývá. Přistoupil ke křoví a pomalu ho odhrnul a spatřil asi pětiletou dívku.

Měla černé oči, kterými téměř nemrkala, a proto Jima její pohled mrazil v zádech. Měla zakrvácené ruce, vlasy ostříhané na krátko, a kromě špinavého a potrhaného pláště neměla na sobě nic.

„Ahoj, ztratila ses?“ zeptal se jí Jim.

Dívka pomalu kývla.

„Dobře, pomůžu ti a jestli chceš, můžeš u nás přespat.“

Už se stmívá a brzy bude tma. Zítra tě doprovodím domů. Máma s tím nebude mít problém.“ Dívka jen kývla a jala se následovat Jima.

Cestu domů našel lehce.

„Jako kdyby mě ten les za ní dovedl,“ pomyslel si.

Jimova matka dívku vřele uvítala, dala jí najíst, půjčila jí svou teplou červenou mikinu a ustlala jí na gauči. Poté všichni v klidu usnuli.

Jima probudil panický výkřik jeho matky. Seběhl ze schodů, aby zjistil, co se stalo. V obýváku na koberci v kaluži krve uviděl rozdrásané tělo svého dědečka. Všimnul si že, dívka tu není a vstupní dveře jsou otevřené.

Policisté byli na místě do pěti minut. Z šokované matky nic kloudného nezjistili. Od Jima se dozvěděli, že tu noc u nich přespávala jakási dívka, také jim pověděl o hřišti, na kterém ji našel. Ihned tam jednoho policistu poslali. Mezitím místo činu zdokumentovali a prohledali. Ale přece se jim nezdálo, že toto provedl člověk, ale spíše to vypadalo na nějaké divoké zvíře, které vniklo do domu a starého muže napadlo.

Když se vyslaný policista dlouho nevracel vydali se tři policisté s Jimem, aby jim ukázal cestu za vydaným policistou, který se nejspíš ztratil při hledání dívky. Jakmile došli na opuštěné hřiště, objevili mrtvé tělo svého kolegy. Bylo stejně zohavené jako tělo Jimova dědečka.

Mezi policisty vypukla panika. Jediný Jim zachoval klid a díky tomu si všiml že na zemi leží cosi červeného. Báł se na to podívat. Co když je to kus lidského těla? Ale ne, je to jen kus červené látky. Je to... To snad ne? Jim poznal máminu červenou mikinu.

„Je tu,“ pomyslel si Jim, ale dřív, než to stačil říci policistům, se na jednoho policistu z vysokého dubu vrhl jakýsi tří metrový černý stín s drápy a rozdrásal ho a ihned skočil na dalšího. Poslední policista začal po chlupatém stínu střílet, ale bez úspěchu. Když se stín zmocnil posledního policisty, začal Jim utíkat, ale les se pohnul a zatarasil mu cestu. Obrátil se,

ale to už za ním stín stál. Teprve teď všimnul si těch černých pronikavých očí. Oblak Jimovi zasekl drápy přímo do srdce. Jim padnul na zem. Najednou se oblak změnil v dívku, která chladně řekla: „Promiň, Jime.“ Poté Jim zemřel.

Policie se spokojila s vysvětlením, že oběti zabil medvěd se vzteklinou. Krátce po Jimově pohřbu se jeho matka odstěhovala do centra města Manchester, protože věděla, že Jima nezabil medvěd, ale nějaká věc, která tam čeká na své další oběti.

Drápy a krev

Byl krásný den, jako stvořený k desetikilometrové procházce. Víte, já bydlím se svými rodiči uprostřed hlubokého lesa, zhruba deset kilometrů od nejbližší vesnice. Moji rodiče jsou docela samotáři, ale oni mi vždy říkají, že: „Lidé jsou jen pošetilá a povýšená stvoření, která si myslí, že jsou lepší než ostatní zvířata na zemi.“ Proto také nechodím do školy, ale učí mě matka. Asi si dokážete představit, jaké by to bylo, chodit každý den dvacet kilometrů do školy a ze školy. Vesnici navštěvujeme pouze v neděli, kdy chodíme na mši.

Když jsme vkročili do lesa, na tvářích jsem pocítila lehký vánek. Usmála jsem se, zima už totiž skončila a začínalo jaro, mé nejoblíbenější období. Na dnešní mši jsem se docela těšila, protože přece jenom do vesnice chodíme jen v neděli. Navíc jsem se se svým kamarádem Petrem domluvila, že půjdeme po mši na zmrzlinu. Petr byl můj jediný kamarád, protože všichni ostatní mě považovali buď za podivínku, nebo za nějaký exemplář, který nestojí za to zkoumat.

Když si tedy tak vykračuji lesem bok po boku rodičů, najednou přes oblohu přelétl stín. Otřepu se. Vzhlednu a vidím, že se zničehonic zatáhlo. „Viděli jste to?“ zeptala jsem se rodičů. „Co?“ optal se táta překvapeně. „Ale nic,“ řekla jsem pomalu. Táta se na mně zkoumavě podíval, ale nic dalšího už neřekl. Stejně rychle, jak se zatáhlo, se ale zase vyjasnilo. Po zbytek cesty na mě ale táta stejně vrhal zkoumavé pohledy.

Když jsme dorazili do vesnice, nikde jsem Petra neviděla. Nestál ani před kostelem, ani před školou a nikde jinde jsem ho neviděla. Rozhlížela jsem se, div jsem si krk nevykroutila, ale nikde nic. To bylo divné, protože Petrova rodina byla hodně nábožensky založená a nikdy mši nevynechávala. Teď jsem je ale nikde neviděla. Začala jsem si o Petra dělat starost.

Zbytek dne probíhal jako ve snu, cesta domů, oběd, večeře... Nakonec nadešel čas jít spát. Už jsem se propadla do říše snů, když tu uslyším...Co vlastně? Můj mozek si chvilku pohrával se zařazením toho zvuku, ale nakonec jsem se rozhodla, že slyším škrábání. „To se mi určitě jen zdálo,“ mumlám si pro sebe. Táta občas říká, že mám moc bujnou fantazii na dvanáctileté dítě. Třeba se mi to jen zdálo. Ale ne, teď jsem to slyšela znovu. Tentokrát zřetelně. Někdo nám škrábal na hlavní dveře. A pak jsem uslyšela zvuk tříštícího se dřeva.

Tahle chata je velice stará, tak stará, že si ani majitel, který ji měl před námi, nepamatuje její postavení. Na chodbě jsem uslyšela kroky. Někdo, nebo něco, se blížilo k mému pokoji. Můj mozek nastavil záložní program přežití, a probíral možnosti, co dělat. V náhlém návalu adrenalinu jsem začala vše, co mi přišlo pod ruku posouvat ke dveřím. Skříní, křeslem i postelí teď byly zataraseny dveře. Pak jsem opět uslyšela to škrábání.

Trvalo to minutu nebo dvě. Pomyslela jsem si, že se mi to bude promítat do nočních můr. Nervy jsem měla napnuté až k prasknutí. Pak jsem si ale uvědomila něco jiného. Kdo další mohl být ještě v nebezpečí? Máma a táta.

Zatrnulo mi. Moji rodiče už určitě dávno spali. Každý krok té nestvůry mi připadal jako úder hodin, odtikávajících život mých rodičů. Pak se zase ozvalo to škrábání. Zvažovala jsem možnosti. Mohla jsem vyběhnout na chodbu. To by nestvůru sice zastihlo nepřipravenou, ale pak by následovala jistá smrt. Můžu tady zůstat, to by ale zase znamenalo jistou smrt mých rodičů. Chtěla jsem vtrhnout do chodby, ale převládá pud sebezáchovy. A tak jsem zůstala schovaná. Potom zase přišlo škrábání a zvuk dřeva, které se snaží ještě chvíli vydržet, ale nakonec k mé hrůze povolilo. Bylo jisté, že nestvůra vtrhla do ložnice rodičů.

Uslyšela jsem křik. Byla to ta nejhroznější věc, jakou jsem kdy slyšela. Zacpala jsem si uši, už jsem to nedokázala snášet. Bylo to horší než nejhorší bolest. Byla jsem úplně bezmocná. Po době, která mi připadala jako hodiny, výkřiky ustaly. Byla to dobrá nebo špatná věc? To jsem nevěděla. Ticho, které se v domě rozhostilo, bylo k nevydržení. Slyšela jsem kroky, jak nestvůra pomalu opouští náš dům.

Ještě hodnou chvíli po jejím odchodu jsem se krčila za dveřmi mého pokoje. Sebrala jsem odvalu, tedy, spíš to, co mi z ní zbylo, a začala rozebírat hromadu nábytku. Opatrně jsem nakoukla do chodby. Nikde nikdo. A vykročila jsem směrem k ložnici.

Za několik okamžiků stojím před ložnicí, s rukou na klice. Potom do dveří opatrně strčím. Z výjevu, co se mi objeví před očima, se mi zjeví chloupky na krku. Celý pokoj je postříkaný krví. Celým pokojem se vznáší pach železité vůně. Na posteli leží moji rodiče, v bezvědomí. Srdce se mi zastaví. Jsou mrtví? Horečnatě si snažím vzpomenout, jak se provádí první pomoc. V hlavě se mi rozsvítí. Nejprve musím zkontrolovat, jestli dýchají. Podívám se na mámin hrudník. Zvedá se. Nebýt té rány a krve, člověk by si myslel, že jen spí. Tátův se taky zvedá, jen trochu trhaně. Prohlédnu jim zranění. Najednou si toho všimnu. Mámě chybí oči. Zděšeně se podívám na tátu. Je na tom stejně. Omdlím.

Když se konečně proberu, pořád tomu nemohu uvěřit. Co by ten někdo, nebo něco, dělal s očima? Hlavou mi proběhne řada odporných představ, a tak je radši zaplaším. Snažím se uvažovat rozumně. Jediné, co pro ně můžu udělat, je přivést pomoc. A tak učiním rozhodnutí.

Když vkročím do lesa, do tváře se mi opře mrazivý vítr. Pocit jara, který jsem cítila dnes ráno, zmizel s posledním paprskem slunečního světla. Jediným zdrojem světla je měsíc, který vrhá různé pokřivené stíny na okolní stromy. Přispívá to k mému intenzivnímu pocitu, že mě někdo sleduje. Přesouvám se indiánským během. Postupuji docela rychle a sleduji, jak se měsíc pomalým tempem posouvá po nebi. Připadá mi, že pokroucené větve stromů se po mně natahují, jako by mě chtěli uchvátit a už nikdy nepustit. Přidávám do kroku. Odhaduji, že už musím být tak v půli cesty. Po chvíli už nemohu, musím si dát alespoň krátkou přestávku. Opřu se o nejbližší strom. Je to dub. Velký statný dub. Znenadání uslyším vlčí zavytí. Bylo ale opravdu vlčí? Nejsem si jistá. Nikdy jsem neslyšela výt vlky. Vyskočím. „Musím odtud zmizet, a to hned,“ zamumlám. Potom prvnímu zavytí odpoví další. A další.

Odhaduji vzdálenost nestvůr. Zdá se mi, že nejbližší je nanejvýš padesát metrů ode mě. Pak si uvědomím ještě něco dalšího. Vlci, nebo co to vlastně je, mě obklíčili. Nemám šanci na únik. Uslyším šelest na kraji mýtiny. Objeví se první vlkodlak.

Jeden se připraví ke skoku. Ucítím palčivou bolest v ráně sahající od ramene ke stehnu. Svět přede mnou zčerná. Překvapeně zjišťuji, že ještě nejsem mrtvá. Zatím. Ale nevidím. Co mi ty nestvůry udělaly s očima? Říká se, že vám před smrtí přeběhne celý váš život před očima. Jediné, co vidím, je obrázek mých rodičů, jak se na mě usmívají. Poslední, co cítím, je, jak mi z rány prýští horká krev. A prázdné oční důlky zírají vstříc dalším přibližujícím se nestvůrám.

Varování ducha krčského hřbitova

Byla to docela obyčejná přespávačka. Naplánovaná byla už velmi dlouhou dobu a měla jasně stanovený program. Nikdo by nečekal, že by se mohlo něco pokazit. Avšak jak už to někdy bývá, tragédie přijde, když ji člověk čeká nejméně.

Už při návratu ze hřbitova se počasí dramaticky zhoršilo. Setmělo se a neviděli jsme ani na krok. Měsíc byl zakryt hustými tmavými mraky a jen tu a tam se objevil jeho bledý svit. Ptactvo a zvěř utichly a zanechávaly za sebou jen hrobové ticho. Ticho narušoval jen kvílejší zvuk větru, který každým okamžikem sílil. Vzduch se najednou ochladil. Stromy se znepokojivě nakláněly a prohýbaly pod silou zuřivého větru. Vše naznačovalo, že se blíží bouře. A také se blížila. Po chvíli se spustil déšť a jeho chlad mi pronikl až do morku kostí. Na obzoru jsem spatřila první záblesk blesku. Teď už nebylo pochyb, zuřivá bouře byla přímo nad námi a byla připravena zničit vše, co jí přišlo do cesty. Zvuk deště padající na kamennou cestu se linul široko kolem. Dusot našich kroků musel být slyšet na míle daleko. Naše třída v čele s třídním učitelem běžela jako o závod. Najednou se před námi vynořil ponurý stín školy. Všem spadl kámen ze srdce. Pospíchali jsme co nejrychleji teď už k viditelnému cíli. Temně vyhlížející budova školy by v tento čas vydělala leckoho, ale protože pro nás představovala ten nejlepší úkryt, její vzhled mě příliš nevyvedl z míry. Škola byla v noci jiná. Vynikly v ní strašidelné rysy budovy. Na chvíli jsem měla pocit, že z jejích stínů vyskočí chladnokrevný vrah a během pár sekund bude po mně. Zuřivé kapky deště, které bubnovaly do střešních tašek budovy, mi připomínaly koncert bubeníků. Celkový vzhled budovy vůbec nepřipomínal školu.

Proběhla jsem branou a rázem jsem se společně s ostatními ocitla na školním pozemku. Najednou se všichni zastavili a já se prodrala dopředu, abych zjistila, co upoutalo pozornost ostatních. Zprvu jsem nic neviděla, ale poté jsem to spatřila. Na schodech před hlavním vchodem ležel starý karton s krvavým vzkazem. Naší třídu projela vlna zvědavosti. Třídní učitel nám pokynul, abychom zůstali stát a sám si v duchu začal text na ceduli pročit. Učitelův výraz se náhle znepokojivě změnil. „Někdo si ze mě chce určitě vystřelit,“ zabručel si pro sebe tiše. Naznačil nám, že ho máme následovat do školy a skupina se postupně rozproudila. Většina studentů však nejprve zamířila k tajemné ceduli. Já samozřejmě patřila mezi ně. Utvořili jsme kolem tajemného vzkazu půlkruh. Dala jsem se do čtení: „Kdo jste vy, byli jsme i my, kdo jsme my, budete i vy. Duch krčského hřbitova.“ „Kdo jste vy, byli jsme i my, kdo jsme my budete i vy,“ zopakovala jsem si sama pro sebe v duchu. Samým úletem jsem sebou trhla. A nebyla jsem jediná. Všichni četli ceduli se zatajeným dechem a stáli tam jako opaření. V tu chvíli na nás zavolal třídní učitel a pravil, že se máme ihned vrátit do školy. Tentokrát už všichni uposlechli.

Naše třída se začala dohadovat, kdo napsal ten tajemný vzkaz, jenž se objevil na schodech před hlavním vchodem. Spekulovali o tom, kdo by se odvážil něco takového napsat. Z naší třídy by to nikdo neudělal, nebo snad ano? přemýšlela jsem v duchu. Samozřejmě na žádné duchy nevěřím. Třeba je to součástí programu. Avšak výraz třídního učitele tomu moc nenasvědčoval, přemítala jsem v duchu. I když jsem to na sobě nedávala znát, klepala jsem se strachy. Co když duchové skutečně existují? Raději jsem zaplašila chmurné myšlenky a svou pozornost jsem zaměřila na školu. Vevnitř se skoro nic neozývalo, jen v pozadí bylo stále slyšet

bubnování deště do střechy budovy. Tu a tam na chodbě něco zavržalo. Škola působila jako velice podivný opuštěný sirotčinec. Během bouře vypadl proud, a tak jediné osvětlení představovaly baterky studentů, které ve tmě poblikávaly. Opatrně jsme se šinuli temnou chodbou, osvětlenou pouze slabými světly baterek k naší třídě. Ačkoliv jsem byla v bezpečí v prostorách školy, strašidelná atmosféra budovy mě děsila k smrti. Když jsme se ocitli v naší třídě, vzala jsem si připravený spacák a hygienu a podle pokynu našeho třídního učitele jsem si šla najít místo, kde budu spát.

Všem se nám trochu zvedla nálada, už jsme nepřemýšleli o podivné ceduli ani o nevlídném počasí venku či strašidelné atmosféře školy. Všichni se uklidnili a rázem bylo všechno v pohodě. Jenom já se pořád trochu strachovala a v koutku mysli mi utkvěla ta hrůzostrašná cedule. Nakonec jsem však usoudila, že mám jen plané obavy a pomalu jsem se s kamarádkami vydala na toaletu, vyčistit si zuby. Byly jsme všechny trochu zaražené. Náš rozhovor se točil hlavně kolem strašidelného krčského hřbitova. Náš rozhovor byl v plném proudu a my jsme byly už skoro u toalet, když v tom se ozval hrozivý výkřik. Vycházel odněkud z budovy a já jsem zcela jistě věděla, že patří studentce z naší třídy. Chtěla jsem vyběhnout a najít spolužačku, která vykřikla, avšak zastavil mě učitelův hlas, který nám striktně rozkázal vrátit se zpět do třídy. Když jsme se všichni vyděšení vrátili do třídy, třídní učitel pravil: „Zůstaňte zde a nechodte ven ze třídy. Půjdu najít studentku, která vykřikla, sám.“ S těmi slovy odešel. Třída se naplnila tichým šepotem, jak se všichni mezi sebou dohadovali a třásli se strachy. Čekali jsme ve třídě kolem dvaceti minut a nikdo se neodvážil ani hnout.

Právě po dvaceti minutách se prudce rozletěly dveře a dovnitř vtrhla ztracená studentka. Byla k smrti vyděšená a na rukách jí stékala krev. Všichni jsme se polekali. Téměř okamžitě jsme se rozběhli k té dívce a začali jsme ji bombardovat otázkami. Avšak ona nebyla schopna slova. Ať jsme se snažili sebevíc, nedostali jsme žádné odpovědi. A pak jsme si uvědomili, že se náš třídní učitel dosud nevrátil. Ptali jsme se i té vyděšené dívky, ale tvrdila, že ho vůbec nezahlédla. Najednou jsme propadli panice. Okamžitě jsme se ho vydali hledat, avšak připadalo mi, jako by se po něm slehla zem. Po dlouhé době hledání jsme stále byli bez úspěchu. Samým strachem se mi klepala kolena. Najednou jsem pocítila chladný průvan. Ohlédla jsem se, odkud vane a na konci chodby jsem spatřila pootevřené dveře do budovy. Upozornila jsem na to ostatní a společně jsme se vydali chodbou, přes úřad, až k hlavnímu vchodu. Otevřeli jsme dveře dokořán a naskytl se nám hrůzný pohled, při kterém se mi málem zastavilo srdce. Spatřili jsme tělo našeho třídního učitele. Bylo vidět, že si před smrtí prošel hrůznými věcmi. Dlouho jsme tam stáli jako přikovaní a báli jsme se pohnout. Snažila jsem se udržet klidnou mysl, avšak to se mi vůbec nedařilo. Koutkem oka jsem zahlédla další vzkaz, který ležel poblíž mrtvého těla. Pomalu jsem k němu došla blíž a uviděla další ceduli se zprávou. Začala jsem číst: „Toto se stane, když si někdo dovolí narušovat můj věčný klid. Berte to jako výstrahu ostatním. Duch krčského hřbitova.“ Hrozba byla naplněna.

Jak dveře, tak klíč, a ještě NĚCO navíc

Karel seděl na sedadle vedle svého bratra Petra. Už jeli několik hodin. Vzadu mňoukl kocour jménem Pizza. Poté, co Němci zabrali Sudety, už Ostrava nebyla bezpečná, a proto se přestěhovali do Prahy.

Žádná sláva to ale nebyla, protože nenašli žádný dům na prodej. Nicméně po několika dnech se našel dům na koupení. Byl velice levný, ale měl jeden problém. Bývalí majitelé mu dávali příšerné hodnocení. Prý v něm došlo k záhadným úmrtím. Ale rodiče řekli, že to jsou jen povídačky.

Karel se podíval z okna a viděl, že už tam dorazili. Dům byl obrovský, měl pět pater, a byl asi tak široký, jak byl vysoký. Stejně se ale nějak vešel na ulici mezi ostatní domy. Karel sebral svazek klíčů, které mu táta půjčil, a vešel dovnitř domu. Vypadal velmi staře. Karel ihned začal zjišťovat, který klíč patří ke kterému z pokojů.

Našel ale jeden pokoj, který byl zamčený a nepatřil k němu žádný klíč. Po dalším pátrání zjistil, že ve druhém patře je ve skřínce schovaný klíč. Usoudil, že patří k tajemnému pokoji, ale měl rád dobrodružství, obzvláště když už slunce zapadlo, a tak se rozhodl, že do pokoje o půlnoci půjde. Vždyť jeho nová ložnice byla hned vedle.

O půlnoci ho vzbudil budík. Vstal z postele, sebral klíč a po špičkách se připlížil ke dveřím. Strčil klíč do zámku, zatočil s ním a dveře se otevřely. Vešel do pokoje. Byl úplně prázdný, s výjimkou pár krabic v rohu. Zapnul světlo v pokoji a viděl mnohem lépe. Potom šel doprostřed pokoje.

Za ním se prudce zabouchly dveře. Karel se otočil, ale viděl jen zavřené dveře. Poté se světlo samo zhasnulo. Teď ve tmě začínal Karel panikařit. Rozběhl se ke dveřím, ale po několik sekundách se ohlédl a zjistil, že se vůbec nepohnul. Jako kdyby ho táhla nějaká síla. Najednou se teplota v pokoji snížila alespoň o dvacet stupňů. Vzduch se naplnil strachem a na druhé straně pokoje viděl Karel NĚCO, jak se pomalu blíží. Udělal ještě poslední namáhavý pokus o útek a k jeho překvapení se povedl. Vyběhl ven z pokoje a zabouchl za sebou dveře. Ihned vběhl do pokoje rodičů, vzbudil je a řekl jim, co se mu stalo. Jenomže oni mu nevěřili. Řekli, že to jenom byl zlý sen. A tak šel spát. Ráno ho vzbudil strašlivý výkřik. Vyběhl z pokoje a viděl, že na chodbě je Petr a před ním Pizza rozdrápaný na kusy. Když to rodiče zjistili, rozhodli, že se za týden přestěhují. Poté co objevili volný dům poblíž na koupení, začalo balení. Na konci dne byl Karel úplně vyčerpaný.

Další den zavolal Karlův táta policisty, aby se zbavili toho, co je v tom pokoji. Když přišli, vypadali velmi vážavě. Ale policisté musí pomáhat lidem, a tak vběhli do pokoje. Jenomže hned co do pokoje vešli, se za nimi dveře zabouchly. Karel nevěděl, co se děje v pokoji, ale mohl odhadnout.

Prvně se uvnitř zhaslo světlo. Poté se dalo slyšet, jak se policajti snaží utéct ke dveřím, ale nedařilo se jim to. Policajti začali střílet na NĚCO, ale dalo se slyšet, jak každých pár sekund někomu křupne kost nebo mu NĚCO odkousne hlavu. Nakonec nastalo ticho. Po tomhle incidentu se hned stěhovalo.

O několik týdnů později

Karel šel do školy vždy nejkratší cestou. Byla hezká, ale vedla kolem jeho starého domu. A když ten den šel, viděl, jak před domem jsou policisté. Přiblížil se a viděl co se stalo. Na chodníku ležel starý muž, zřejmě ho něco rozdrápalo na kusy. Ale to, co Karla vyděsilo nejvíce, bylo, že vedle něho bylo krví napsáno: jdu si pro tebe.

O týden později

Byla temná noc a Karel nemohl usnout. Stále mu dělala starost ta zpráva, kterou viděl. Nebo se mu to jen zdálo? Asi ano. Ještě byl smutný kvůli nečekané smrti Pizzy. Najednou se dveře od domu otevřely. Bylo tam NĚCO. Už lezlo nahoru po schodech. Vykoukl na chodbu a viděl to pekelné stvoření. Mělo asi padesát chapadel, která se pohupovala, drápy, které by mohly jedním seknutím zabít slona, na čele to mělo vyryto slovo NĚCO, ale nejprříšernější bylo, že nebyl vidět obličej. Rychle zabouchl dveře a dal před ně skříň. NĚCO ale dokázalo vyrvat dveře z pantů a skříňku odhodil jako by byla chmýří. NĚCO přišlo ke Karlovi a Karel viděl jeho obličej: místo očí díry jako na spodku nejtemnějších z moří, pusa jako studna, do které všechno časem spadne, do které Karel právě letěl, a skrz kterou se on, jako všichni ostatní s podobným osudem, dostane do říše věčné bolesti a utrpení

Krvavá Karkulka

V malé chaloupce u lesa žila už po staletí rodina lesníků. Karkulka byla nejmladší z celé rodiny. Trávila hodně času u babičky, protože její rodiče byli velmi zaměstnaní lidé a též proto, že to Karkulka měla pouze jednu procházku kolem lesa daleko od babiččiny chaloupky. Babička si vždycky pro Karkulku přišla a šla s ní kolem temného lesu. Karkulka to měla zakázané, aby se procházela lesem. Vždy jenom slyšela: „Karkulko, nechoď hluboko do lesa!“

Na babiččiny osmdesáté narozeniny se patnáctiletá Karkulka rozhodla, že překvapí babičku a půjde ji navštívit. Do košíku dala víno, salám, chleba a vyšla. Bylo to poprvé, co Karkulka šla sama k babičce.

Jak šla, najednou si pomyslela, to nemůže být tak nebezpečné. Zkrátím si to. Hned jak přišla k lesu, stín vysokého smrku ji zahalil, ucítila, jak jí běhá mráz po zádech. Les byl hustý a pouze troška světla procházela skrz tlusté větve. Karkulka se podívala za sebe, protože měla pocit, že ji někdo sleduje, ale když se otočila, neviděla nic jiného než hustý, temný les.

Karkulčin pocit, že ji někdo sleduje, zesiloval. V lese byla zima, vítr foukal jako o život. V lese se setmělo. Karkulka zrychlila. Už viděla babiččinu chaloupku. Vběhla dovnitř a zavřela po sobě dveře. Jediné světlo vycházelo přímo z babiččiny ložnice. Světlo házelo na stěnách v předsíni stíny. Hukot meluzíny šel slyšet v celé chaloupce.

Karkulka uslyšela výkřik. Zeptala se: „Babi, je všechno v pořádku?“ Karkulka nic neslyšela, a tak se ještě jednou zeptala: „Babi?“ světlo zhaslo a Karkulka se pomalu přiblížila k ložnici.

Karkulka vešla do ložnice. Modré světlo prosvítlo skrz okno a Karkulka s hrůzou spatřila oběšenou babičku. Karkulka věděla, že to by nikdy babička neudělal. To musel udělat někdo jiný, nebo alespoň něco. Krev jí stékala po nohou. Karkulka se otočila, chtěla utéct, ale poslední, co spatřila, byly velké, krvavé oči.

Tik Tak

Jednoho dne se Michal vydal do krámu koupit pečivo. Na cestě domů si všiml malého obchůdku, s názvem Tik Tak potřeby. Nerad tou cestou chodil, protože se bál tmy a na ulicích bydleli bezdomovci a těch se ze všeho nejvíce bál. Říkal si, že ten obchod už někde viděl, ale nemohl si vzpomenout kde. Ale je to poprvé, co ho vidí zde, protože stejnou cestou chodí každý den do školy. Přišlo mu to trochu divné, protože nebyl nově postavený, to by ho totiž viděl na cestě do školy, ale vždy viděl jenom starý a mírně rozpadlý dům, ve kterém nikdo nebydlí. Nic si z toho nedělal a pokračoval dál.

Když přišel domů, vyložil nákup a šel do svého pokoje. Pořád ale nemohl přestat přemýšlet o tom, jak se tam ten obchod dostal. Ale nepřemýšlel jenom o tom obchodě, ale také přemýšlel o tom, co by to ten Tik Tak mohl být. A proč zrovna ten obchod pojmenovali Tik Tak potřeby. Celou dobu o tom přemýšlel, až ho z toho bolela hlava, ale potom ho zavolali rodiče na večeři a on šel dolů. Když večeřel, rodiče si všimli, že je Michal velmi zamyšlený, chtěli se ho zeptat, co se stalo, ale on neodpověděl a jen se díval na svou večeři. Po chvíli přemýšlení si Michal všiml, že na něj rodiče koukají a snaží s ním mluvit, ale on jenom řekl: „Ano, vše je v pohodě.“ A začal jíst.

Když byl čas jít spát Michal si myslel, že už zapomněl na Tik Taka a chtěl jít poklidně spát. Jenomže to nebyla zdaleka pravda, protože když si lehnul do postele, začal opět přemýšlet, co to je a proč to tam je.

Když šel druhý den do školy, šel opět kolem obchodu Tik Tak potřeby, ale jeho názor na něj se nezměnil. Přestože se mírně bál, byl hrozně zvědavý, co je uvnitř, nikdo dovnitř neviděl, protože přes okna byly zavěšeny závěsy, ale na dveřích bylo napsáno „Otevřeno“. Řekl si, že se tam půjde podívat příště.

Když další den šel do školy, opravdu šel navštívit obchůdek. Jeho první dojem byl takový, že to tam bylo velmi tmavé, tajemné a vlhké. I přesto ale měl chuť jít dál. Byl na něm vidět strach, ale on se nedal a pokračoval. Jen, co si myslel, že v krámku nic není, uviděl pána prodavače. Prvně se hrozně lekl, ale pán vypadal velmi sympaticky (také že byl), tak se Michal uklidnil. Pán mu poté ukázal plyšáka, který ležel na polici. Michalovi se hrozně líbil, a tak si plyšáka koupil.

Když přišel domů, šel ho ukázat rodičům. Rodiče si ho ale moc nevěšali, protože měli hodně práce, a tak šel Michal zpátky do svého pokoje a dal si ho na policičku. Když chvíli koukal na svého plyšáka, všiml si velkých červených očí. Nebylo to jediné, co měl na sobě výrazného.

Plyšák byl nejspíše malý medvídek s červenou šálou a v ruce držel něco a na tom bylo něco napsaného, ale Michal nedokázal rozeznat, co to měl plyšák v ruce a co na tom bylo napsaného.

Když šel spát viděl, že oči ve tmě byly stejně vidět. Pak ho najednou napadlo, jak by mohl získat pozornost rodičů. Řekl si: „Možná bych je mohl trochu postrašit a pak by se třeba začali bát i o mě a věnovali by mi více pozornosti. Nechodil bych sám do školy, ale s rodiči, protože by se o mě báli.“ Přišlo mu to jako velice dobrý nápad, a tak se chtěl začít připravovat hned další den.

Další den si půjčil mobil rodičů a napsal si omluvenku do školy, že nepřijde do školy, protože je nemocný. A aby si rodiče mysleli, že šel do školy, šel místo toho nakupovat (rodiče nepoznali, že nejde do školy, protože nebyl doma). Domů se vrátil ve stejný čas, jako kdyby šel normálně do školy. Po večeři začal vše připravovat. Převlekl se do medvědího obleku, místo

očí si dal svítivé červené odrazky a vše v pokoji nastrojil tak, aby si rodiče mysleli, že on je někde schovaný a monstrem se ho snaží najít. V pokoji udělal velký binec, okna otevřel dokořán a roztrhal, co jen mohl.

Když už rodiče šli spát, vydal se Michal dolů. Pomalu šel po chodbě do pokoje, kde spali jeho rodiče a najednou se ozvalo hlasité BUM. Dveře vyletěly dokořán a v nich stál převlečený Michal, jako obluda Tik Tak, oči svítily krvavou barvou a říkal: „Přišel jsem se pomstít, přišel jsem se pomstít, přišel jsem se pomstít.“ To opakoval pořád a pořád dokola. Michalovi rodiče vypadali hrozně vyděšeně, ani slovy se nedá vyjádřit, jak vyděšení byli. Michalovi rodiče neváhali a rychle se zvedli z postele, proklouzli Tik Takovi pod pažemi a běželi dolů. Už sahalí po telefonu, když se najednou na schodech objevil znovu Tik Tak. Nevím, jak to Michal dokázal, ale najednou se okna rozletěla a sklo bylo všude na zemi. Tik Tak šel pomalu po schodech dolů, tak potichoučku, že ho nešlo ani slyšet. Michalovi rodiče se chtěli zamknout v pokoji pro hosty, ale bylo pozdě Tik Tak už byl u nich, když vběhli do pokoje, rychle se schovali za všechen nábytek, co tam byl. Tik Tak sebou zuřivostí mlátil a nakonec se dostala až k Michalovým rodičům. Když už Michalovi rodiče zavírali oči a věděli, že je to jejich konec, sundal si Michal oblek a začal se smát.

Po chvíli, když už Michal přiznal všechno, co udělal, se nahoře začalo něco hýbat. Slyšeli to, protože to dělalo velký rámus a slyšeli, jak někdo jde po schodech. Michalovi rodiče si mysleli, že to je zase jeden z jeho triků, jak je dostat, jenomže tentokrát ani Michal nevěděl, co se děje. Začal se hrozně bát, šel za rodiči a navzájem se stiskli co nejvíce, jako kdyby se viděli poprvé po deseti letech. Hlasy se zvyšovaly a tím se Michal a jeho rodiče začali bát více. Už to bylo ve stejném pokoji, když Michal konečně viděl, co to je. Byl to ten skutečný Tik Tak. Snažili se utíkat, ale nebylo kam. Poslední, co Michal a jeho rodiče slyšeli, bylo jak Tik Tak říká: „Přišel jsem se pomstít, přišel jsem se pomstít, přišel jsem se pomstít.“

Škola, do které nechcete chodit

Jednou jsem se vracel ze školy a vzpomněl si, že na lavici leží můj hodně důležitý úkol. Musel jsem se vrátit.

„Tati, otoč se prosím,“ řekl jsem.

Dorazili jsme před školu a vrata byla ještě otevřená. To bylo divné, protože už bylo pozdě a škola měla být dávno zavřená. Stál jsem přede dveřmi, ty byly také otevřené, ale když jsem vstoupil do školy, okamžitě se zabouchly. Trochu mě to vystrašilo, ale moc jsem si z toho nedělal.

Šel jsem po chodbě. Byla velká tma a já nic neviděl. Najednou mě někdo zatáhl do třídy. Neviděl jsem, kdo to udělal. Byl to asi nějaký učitel.

Ve třídě byla ještě větší tma než na chodbě.

„Je tady někdo?“ zeptal jsem se.

Nikdo neodpovídal.

Po chvíli jsem slyšel, jak se ke mně přibližují kroky, ale nikdo pořád nepromluvil.

Hodně jsem se bál, ale odvážil jsem se a pokusil se utéct. Muž mě zatáhl zpátky.

„Takže kohopak to tu máme,“ pronesl.

„Já jsem Filip, Filip Vontroba,“ řekl jsem.

„To nebyla otázka, říkal jsem si to pro sebe!“ zařval muž.

„Pročpak si myslíš, že tady jsi, to už otázka je!“ zeptal se mě.

„Nevím,“ řekl jsem.

„Protože jsi vypočítal, že třináct krát pět je osmdesát!“ zakřičel znova.

Už jsem pochopil, kdo to byl. Byl to můj učitel matematiky.

„A taky mám hlad!“ řekl malinko klidněji.

Najednou mě hodil do nějaké komory, kde to zrovna nevonělo. Po chvíli se mi začaly zavírat oči. Usnul jsem.

Vzbudily mě kroky, které se ke mně přibližovaly. Přišel ten muž, co mě sem zavřel.

„Tady máš jídlo a pěkně ho sněz!“ přikázal mi.

Jak odcházel, rozsvítil světla. Pokoj měl šedé stěny a podlaha byla z kamene. Při dalším zkoumání pokoje jsem zjistil hrozná věci.

V rozích ležely ostatní děti, některé bohužel už mrtvé.

Pomalou jsem jedl jídlo, co mi ten muž dal. Jak už jsem říkal, myslím, že to byl můj učitel z matematiky.

„Musím z toho pokoje utéct, nechci umřít,“ řekl jsem si smutně.

Pokusil jsem se otevřít dveře, ale byly zamknuté. Okna v místnosti žádné nebyla. Utéct se mohlo jenom těmi dveřmi.

„Zkusím to večer,“ povzbuzoval jsem se.

Večer mi ten muž zase přinesl jídlo a hned potom odešel. Pak jsem zkusil otevřít dveře. Muž je ale zase zamknul. Porozhlédl jsem se po pokoji a našel takový malý nožík.

„Tak to zkusím,“ zašeptal jsem si pro sebe.

Vzal jsem nožík a bodnul do dveří. Vyryl jsem tam malou díru, nožík jsem si dal do kapsy a vykoukl ven. Muž ve třídě nebyl.

Vyšel jsem na chodbu, ta byla ale taky prázdná. Rozběhl jsem se k hlavním dveřím, a pak najednou lehl na zem a usnul. Asi mi přimíchal něco do jídla.

Probudil jsem se pořád na tom stejném místě, jak jsem usnul. Pokusil jsem se pohnout, ale nešlo to. Měl jsem svázané nohy i ruce. Naštěstí jsem měl v kapse nožík, který jsem našel v pokoji.

Po chvíli snažení provaz povolil a rukama jsem provaz na nohou už lehce rozvázal.

Zrovna jsem chtěl utéct, ale cítil jsem, že je někdo za mnou. Pootočil jsem se a stál tam ten muž. Nezbylo mi nic jiného a muže jsem nožíkem bodnul. Vyběhl jsem ven ze školy. Táta tam pořád byl, tak jsem nasedl do auta.

„To jsi ten úkol našel nějak rychle, ne?“ řekl táta.

Ukázal mi mobil. Bylo pořád úterý 19:54, jedna minuta od té doby, co jsem si zašel pro úkol. Vůbec jsem nechápal, co se děje.

„Radši jed‘,“ řekl jsem.

Chata teroru

Bylo červencové ráno a já a moje rodina jsme se rozhodli vyjet z našeho domu v Liberci na dovolenou k Rudému moři do Egypta. Cesta to byla vyčerpávající, takže jsme byli rádi, když jsme konečně po dvou dnech hodinách jízdy dojeli. Zastavili jsme se a chvíli jsme i koukali do mapy, jestli jsme správně, protože místo luxusního hotelu jsme stáli před zchátralou chatou. Vešli jsme dovnitř. Všude byly rozbité židle, rudá omítka padající ze zdí a roztrhané obrazy se zvláštním ornamentem na rámu. Vypadal jako sekáček na maso.

„Mami, to jsou obrazy lidí, kteří zde byli před námi?“ zeptal se můj bratr Otto.

„Myslím, že ano, ale nejsem si jistá,“ odpověděla moje matka.

Hned po tom se ozval z podzemí hrozivý hlas: „Běžte pryč!“

S hrůzou jsem vykřikl: „Slyšeli jste to?“

„Co myslíš, synu“ řekl můj otec

„Ten hlas!“ řekl jsem zoufale.

„Nejspíš jsi jenom unavený,“ řekla matka, „měli byste se jít s Ottou vyspat.“

A tak jsme taky udělali.

Druhý den ráno jsem se vzbudil dříve než zbytek rodiny, a tak jsem se vydal po chladných schodech dolů do kuchyně. V lednici jsem uviděl nějaké jídlo. Na talíři tam byly dvě masové kuličky a trochu rajčatové omáčky. Bylo to čerstvě udělané. Nevěděl jsem, jak se sem dostaly, ale jejich vůně mě nalákala a pustil jsem se do nich. Omáčka mi přišla poněkud zvláštní, ani zdaleka nechutnala moc jako rajčatová omáčka a byla rudější než obvykle. „Asi jiný recept,“ řekl jsem si a pustil jsem se do masových kuliček, které byly lepší, ale nepodařilo se mi zjistit z jakého druhu zvířete byly zhotoveny. Po jídle přišel Otto, otec, a nakonec i matka. Rozhodl jsem se jim o podivném jídle neříct, aby mi rodiče nevyhubovali, že jím něco, co najdu v této zchátralé chatě, bez jejich svolení. „Pojďme k pláži, třeba nám to zlepší náladu, když už jsme sem přijeli,“ navrhl jsem a všichni souhlasili.

I když bylo chladněji, než jsme očekávali, vyšli jsme. Překvapilo nás, že už zdálky bylo vidět, že je pláž úplně prázdná. Tedy ne úplně, jedno lehátko bylo obsazené. Napadlo nás, že je to plavčík a opaluje se. Šli jsme k němu blíže, abychom se ho zeptali, proč tu dnes nikdo není. Když už jsme byli na dosah ruky, všimli jsme si, že má přes sebe přehozený mokrý ručník. Nebyl však mokrý od vody, byla to krev. Odhrnuli jsme ručník a s hrůzou jsme pozorovali kapky krve kapající do kaluže krve pod jeho lehátkem.

„To je čerstvé,“ usoudil můj otec a významně se na nás podíval. „Tati, tam,“ řekl Otto a ukázaným prstem ukázal na muže s maskou celého od krve s mačetou v jedné a pistolí v druhé ruce, který stál na konci pláže a díval se na nás.

„Běžte!“ zařval můj otec a všichni jsme se rozeběhli směrem k naší chatě. Myslел jsem, že nám nestačí, ale vzápětí jsem se slzami v očích uslyšel výstřely ze zbraně a křik mých umírajících rodičů, kteří bezvládně padali na písek. S Ottou jsme se naštěstí dostali do domu a schovali jsme se do skříně v našem pokoji. Pustili jsme se do

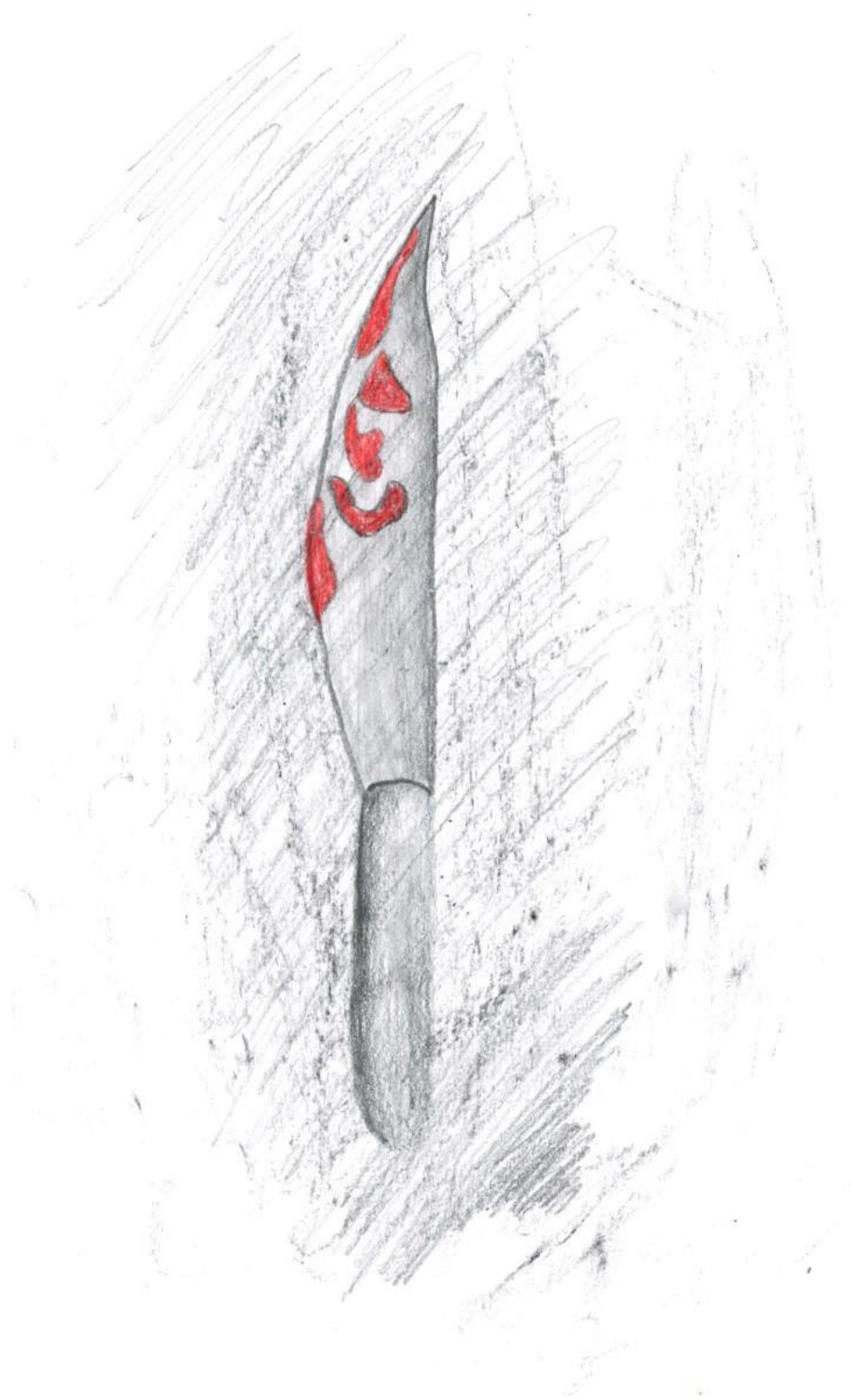
neovladatelného breku ze smrti našich rodičů. „Myslíš, že odešel?“ zeptal se Otta, který v tu chvíli odhalil, že byl také střelen.

„Otto, ty krvácíš,“ řekl jsem a klekl jsem si na koleno, abych mu pomohl. Jenže rázem jsem uslyšel těžké boty, které dopadaly na skřípající schody naší chaty. Došlo mi, že nemáme moc času, než by záhadný muž přišel do našeho pokoje a našel nás. Chtěl jsem vzít Ottu na záda a odnést ho ven, ale bylo pozdě. Otto umřel, a tak jsem ho celý vystrašený musel opustit a pokusit se zachránit alespoň sebe.

Vydal jsem se do koupelny, ze které jsem slyšel výstřely ze zbraně, které byly nejspíše adresovány na mého, již zesnulého bratra. „Můžeš se schovávat, ale nemůžeš utéct!“ vykřikl muž a mně došlo, že to je stejný hlas, který jsem slyšel minulý večer z podzemí. Najednou sekání mačety ustalo a mě sevřela úzkost, jakou jsem ještě nikdy nezažil. Cítil jsem se, jako kdyby se mi každou chvílí měl zastavit dech. Stejně jsem ale seběhl dolů po schodech, což přitáhlo pozornost toho muže. Cestou jsem, ale narazil na obrazy, na kterých mi přišlo něco zvláštního. Byl tam obraz mých rodičů i mého bratra. Začaly se mi podlamovat kolena, když jsem si konečně uvědomil, že to nejsou obrazy lidí, kteří tu byli před námi, ale byly to obrazy obětí, které tento psychopat zabil. Nebyl čas na brek, jelikož kroky se neustále přibližovaly blíže a blíže.

Přiběhl jsem do kuchyně, kde jsem instinktivně vzal nůž a otočil jsem se směrem ke dveřím, kde stál. Z rukou mu kapala krev a tvořila pod ním kaluž. „Nadešel tvůj čas,“ pronesl klidně a lehkým krokem ke mně přistoupil a zaseknul mi mačetu hluboko do hrudi. Došlo mi, že ty masové kuličky byly zhotoveny z lidí a ne ze zvířat a rajčat. Už jsem, ale jenom stál s mačetou v hrudi a čekal jsem na poslední úder svého srdce.

Poslední hříbek

Byl pátek odpoledne a Petr šel s rodinou do lesa na houby. Petr miloval procházky lesem, a proto se už nemohl dočkat. Listy se přátelsky pohupovaly ve větru a ptactvo si spokojeně prozpěvovalo. Všude samá květina, zbarvená do neobvyklých barev. Chlapec právě zahlédl jeden hříbek a vedle něho viděl další a další. Když je konečně všechny posbíral, těšil se, až je ukáže svému tatínkovi. Když se ale otočil, tatínka ani zbytek jeho rodiny nikde neviděl. Ze začátku si myslel, že se mu jenom pro zábavu schovali. Podíval se tedy za pár stromů, ale přesto je nenašel. „Halóóó?“ zvolal a rozhlédl se přitom kolem. Nikdo se mu ale neozval. „Halóóó, kde jste?“ zopakoval, ale stejně jako předtím nikdo neodpověděl.

Petr se zadíval na jeden strom a zdálo se mu, jako by se pomalu měnil v nějakou ošklivou nestvůru. S hrůzou od stromu odtrhl pohled, ale jeho oči zamířily na jinou věc, a to na košatý keř, který rostl a rostl, až se děsivě tyčil nad nebohým Petrem. Promnul si oči, dvakrát zamrkal a s překvapením zjistil, že je keř zase ve své normální velikosti. „To se mi snad jenom zdálo,“ pomyslel si, ale pak si uvědomil, že to vyslovil nahlas. „Měl bych něco začít dělat!“ znovu se tedy podíval na les kolem něj a nic se mu nezdálo podezřelé.

Rozhodl se, že prozkoumá okolí místa, kde se právě nacházel. Až teď si uvědomil, že je v lese hrobové ticho, po ptactvu jako by se slehla zem. Listy také šumět přestaly, jenom tam nehybně visely. Petr se zadíval na cestu, ze které předtím vykročil a nejistě se na ni vrátil. „Třeba na mě zapomněli a prostě se vrátili domů,“ řekl si, i když někde v hloubi duše věděl, že tomu tak nebude.

Cesta se klikatila, stoupala a klesala a Petrovi se vůbec nezdála povědomá. Nakonec začala cesta jenom klesat. Petr vstoupil do ještě temnějšího lesa než předtím. Studený vítr mu pronikl až do morku kostí. Chlad to byl mrazivý a Petr už to chtěl vzdát, když v tom uviděl malou jeskyni. „V té bych si alespoň mohl odpočinout,“ pomyslel si a odhodlaně vykročil směrem k ní

Jeskyně nebyla zdaleka tak malá, jak si Petr myslel. Vchod připomínal spíše chodbu, byla úzká a dlouhá, ale jakmile se protáhl skrz, viděl dobře vybudovanou místnost. Usoudil, že není jediný, kdo tuto jeskyni objevil. Když si prostor pozorně prohlížel, všiml si další úzké chodby vedoucí dál od tichého lesa. Petr se na chvíli zamyslel a potom do chodby vstoupil. To, co uviděl mu málem vyrazilo dech.

Místnost byla asi třikrát větší než ta předchozí a na každé straně byla připevněna zapálená pochodeň. A ve středu místnosti, na vlhké zemi, ležela tři těla. Petrova sestřička, maminka aPetrův tatínek. Petrovi to ihned došlo, jeho rodina byla mrtvá. Petr začal panikařit. Cítil hrůzu, smutek, strach, ale i zlost – zlost na dotyčného, který zabil jeho rodinu. „Co se tady stalo?“ honilo se mu hlavou. „Kdo zabil moji rodinu?“ Z nekonečných otázek ho vytrhl studený průvan. Pochodně zhasly. I když byla v jeskyni tma, Petr věděl, že je v místnosti mlha. Nevěděl proč, ale bylo na ní něco neobyčejného. Bylo v ní vidět zlo. V tajemné mlze spatřil dvě výrazné svítivé oči. Byly rudé a sálala z nich síla. Pomalu se k Petrovi přibližovaly, až ucítil pichlavou bolest. „Áááááááá!“ a od té doby ležela na zemi čtyři těla.

„Kdo bude další obětí?“

Les ztráty

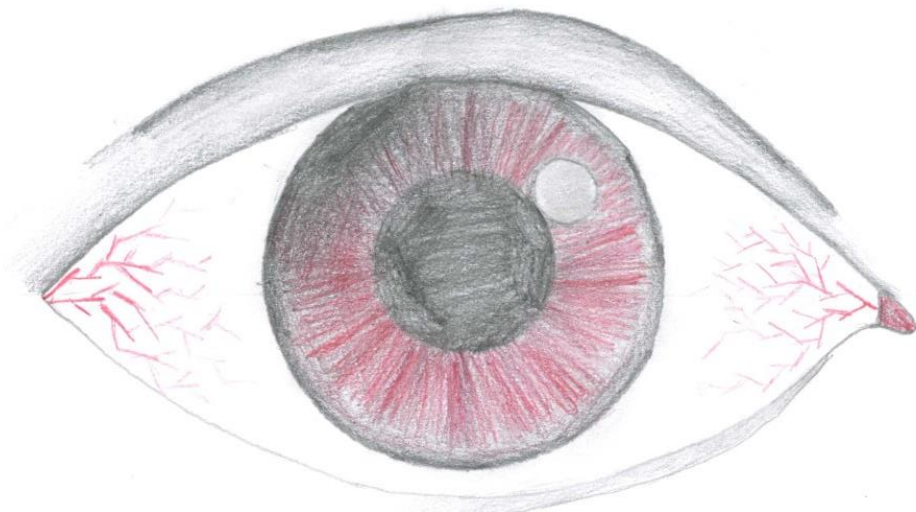
Poblíž Bratislavy žil kluk jménem Pavol. Bylo mu deset let. O letních prázdninách Pavol jel na tři týdny na chatu k babičce. Rodiče museli odletět do Spojených států, kde jejich firma sídlila.

Pavol přijel v čas oběda. S babičkou si dali ovocné knedlíky. Poté chtěla babička jít na procházku, ale Pavol řekl: „Ale babička, nebude pršet?“ Babička v klidu odpověděla, že se dívá na předpověď počasí a nic nebude. Poté se tedy vydali. Po cestě viděl Pavol hodně hub, proto je začal sbírat, aby večer byla bramboračka s houbami. Viděl jednu hodně hezkou, rozhodl se, že ji vezme a půjde ji ukázat babičce, ale babička nikde. Pavol zvolal: „Babička, si tu?“ Nic se neozývalo. Pavol ucítil mráz po zádech. Začalo hřmět a pršet a Pavol pořád volal na babičku. Pršení po chvíli přestalo, ale zato se ještě ochladilo. Pavol instinktivně ztuhnul, když slyšel kroky a praskání malých větvíček. Kroky byly hlasitější a hlasitější a Pavol uslyšel hluboké a intenzivní dýchání. Pořád se ohlížel kolem sebe, jestli to náhodou nebyla babička. Nic neviděl. Nic neslyšel, bylo hrobové ticho. PLESK! Pavola praštila neznámá postava. Pavolovi křupla lebka a z jeho ran stříkala krev. Po chvílce omdlel.

Když se Pavol probudil z bezvědomí, že jeho tělo bylo rudé od krve. Pavol byl vyděšen, jako kdyby někdo mrtvý právě ožil. Jeho celé tělo ho páliło, bolelo a Pavol křičel bolestí. Nikdo ho ale neslyšel. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že je v záhadné dřevěné chatce. Nic v té chatce nebylo.

Pavol ale něco slyšel. Hlasité a blížící se kroky. Byly stále silnější a hlasitější. Byly tak silné jako zemětřesení v Sýrii. Pomalu se otevíraly dřevěné a vrzající dveře a v nich stála vysoká postava. Měla bílou pleť a černý oblek. Pavol už si v hlavě říkal, že umře. To se také stalo. Bílý muž natáhl svou dlouhou ruku po Pavolovi a hodil s ním o zem. Poté mu urval ruce a začal je jíst. Pavol už byl dávno v bezvědomí, díky tomu že ztratil všechnu krev.

A tak Pavol umřel v hlubokém lese ztráty.

Mourovatá záhada

Jednoho dne, kdy jsem zase loudila kus sušeného kuřecího, jsem ucítila divný pach. Vycházel z prádelny, kde právě Živitel něco dělal. Nastražila jsem uši a přibližovala jsem se, když jsem náhle ucítila jsme pohyb ve špajzu, kde se skrývá ono sušené kuřecí. Přiběhla jsem k ní a Vysoký Páníček mi dal najíst. Pak jsem měla v plánu dále zkoumat ten podivný pach, ale ten pach najednou zmizel. Řekla jsem si: „Ta věc asi zmizela, tak proto to necítím.“ To ale nebyl ten případ.

Když jsem pobíhala po domě s mými sestrami, což se v noci dělo často, ucítila jsem studený závan z místnosti u klavíru. Ucítila jsem, že je něco špatně. Hned potom, co jsem si všimla onoho závanu, jsem najednou cítila o pach míň. Šla jsem k tomu místu, kde jsem ten pach naposledy cítila. Byla to postel Tyrana, ale nebyl tam.

Když mi došlo, že zmizel, začala jsem pronikavě mňoukat, abych informovala ostatní, že se někdo ztratil. „Chápu, že nepřišly sestry,“ řekla jsem si, „jsou pitomé. Jmenují se Zoe a Chloe, ale vsadím se, že to neví.“ Neměla jsem v plánu se vzdávat, dokud mi nedošlo, že všichni ostatní, kromě Zoe a Chloe, hluboce spí, což bylo divné, protože minimálně jeden člověk touhle dobou nespí. Když jsem se vracela do pelíšku, radši jsem se trochu víc stočila, aby mi nebyla zima.

Než jsem se nadála, zase jsem přestala cítit povědomý pach. V tu chvíli jsem vycítila, že je něco špatně, a začala jsem se opravdu bát. Poznala jsem, že pach byl poblíž postele Tyrana, a zjistila jsem proč. On totiž spí v téže místnosti, ale je to pravý opak Tyrana. Nikdy mě neдрží, když mi to je nepříjemné a chová se ke mně ohleduplně. „Proč on!“ řekla jsem si, „teď už to je opravdu naléhavé.“

Tentokrát jsem nemňoukala, protože jsem věděla, že všichni tvrdě spí. Krátce potom jsem si všimla pozoruhodné substance na posteli, která podivuhodně taky neměla žádný pach. Když jsem se to snažila shodit, moje ruka tím prošla, jako by to byl plyn, ale plyn to zároveň nebyl. Rozhodla jsem se vedle toho lehnout, abych si všimla, jestli se s tou substancí nebude něco dít. Skoro jsem šla do pelíšku, protože začala být velká zima.

Když jsem si uvědomila, že do kuchyně jde Vysoký Páníček, začala jsem hlasitě mňoukat. Už byl skoro u mě, dokonce jsem viděla jeho stín, když se ozval slabý výkřik a stín zmizel. Taky jsem viděla jiný stín, ale byl hodně rychlý a měl rozmazané okraje. Nemusela jsem hádat, jaký pach zmizel tentokrát. Byl to pach Vysokého Páníčka. Měla jsem v plánu to prověřit, ale byla taková zima, že jsem se jenom koukla na podivnou substanci u něj, a pak jsem běžela do pelíšku.

Tentokrát mě probudilo světlo. Nebylo to světlo ze sluníčka, jak jsem očekávala, bylo to silné a pronikavé světlo. Byl to blesk. Hned potom se ozvalo zahřmění a mně se naježily chlupy. Bylo mi jasné, že zmizel i poslední páníček, protože jsem kromě sester necítila skoro nic. Šla jsem k místu, kde poslední páníček spal, a nebyl tam. Ale bylo tam něco jiného. Táhle se od postele dlouhá čára té podivuhodné substance, a vypadalo to, že vede do prádelny.

Měla jsem se jít se sestrami před pátráním najíst, ale kočky zmizely. Znova se mi naježily chlupy a cítila jsem, jak mi běhá mráz po zádech, tak jsem se radši rychle najedla.

Když jsem se chystala jít do prádelny, uslyšela jsem vrzání, tak jsem radši přidala do kroku, abych něco nepromeškala. Když jsem tam byla, dveře se začaly s vrzáním otvírat. Já, nevědic co dělat, jsem zůstala stát přikovaná. Když byly dveře už skoro otevřené, něco mě popadlo a táhlo mě do prádelny.

Ta věc měla obrovské pařáty, se kterými se mi zarývala do krve. Začala jsem syčet a snažit se vyprostit ze sevření, ale bylo to marné. Když už ze mě vyteklo opravdu hodně krve, vzdala jsem to.

Potom mi došlo, kam mě ta věc táhne, k pračce. Viděla jsem tam dvě mrtvá těla celá od krve, ve kterých jsem poznala své sestry. Ze všech sil jsem se snažila uniknout, ale nedokázala jsem se ubránit svému osudu. Ta obluda nejprve otevřela pračku, prudce mě hodila na stěnu pračky, zavřela víko a spustila ji. Začala jsem narážet nejen do stran pračky, ale i do mrtvých těl mých sester, takže jsem byla po chvílce ubitá k smrti. Těsně před smrtí jsem se ještě podívala do obličeje té obludy. Je i docela možné, že mě zabil pouhý pohled té nestvůry.

Tajemná komnata

Jednou žila ve velkém domě bohatá rodina. Pan a paní Smithovi měli čtyři děti. Nejstarší syn se jmenoval Jimmy a rád sportoval. Nejstarší dcera Ema ráda pomáhala lidem. Druhý syn se jmenoval Karl. Byl chytrý a mazaný. Nejmladším dítětem byla Lucy. Lucy měla bujnou fantazii.

Jednoho dne šli pan a paní Smithovi do města na večeři. Když se děti dozvěděly, že budou samy doma, jásaly a skákaly radostí.

“Dělejte si, co chcete, hlavně ať nám neshoří dům, a v žádném případě nevstupujte do zakázané místnosti v 13. patře,” řekl pan Smith a s ženou odešli.

Hned jak rodiče odešli, všechny čtyři děti šly do obývacího pokoje a dívaly se na svoje nejoblíbenější seriály. Všichni se cítili skvěle, až na Jimmyho. Ten měl divný pocit, jako by byl někdo s nimi v domě. Chvilku nad tím přemýšlel, ale nakonec si řekl, že je to nesmysl. Ten pocit byl způsoben tím, že jsou poprvé sami doma. Soustředil se na svůj oblíbený pořad, ale část jeho se stále obávala, že se něco zvrtilo.

Když se děti dodívaly na televizi, šly si dát večeři. Kolem osmi večer si objednaly pizzu a najedly se dosyta. Najednou Lucy zaslechla z dálky křik.

“C – C – Co to bylo?” zeptala se vystrašená Lucy.

“Co co bylo?” zeptal se udiveně Karl.

“Ten křik. Vy jste ho neslyšeli?” zakoktala Lucy.

Lucy se koukla Emě do očí. Ema vypadala dost ustaraně.

“Lucy, jsi strašně unavená. Pojď, uložím tě do postele”.

Lucy prostě nemohla usnout. Stále přemýšlela nad tím křikem, který zaslechla. Byla si jistá, že to nebyla halucinace, a že to nebylo tím, že byla ospalá. Ta místnost. Ten křik přicházel z té zakázané místnosti, pomyslela si Lucy. Co se tam skrývá? Co se tam děje? Lucy už se nemohla udržet. Musela této záhadě přijít na kloub.

Vzala si baterku a pana Chlupatého, což byl její nejoblíbenější plyšák, a vydala se prohledat temné chodby tajemného domu. Nikomu o tom neřekla. Bude to ona, která zabije obrovského draka, ona, která napadne krvelačnou příšeru, ona, která pošle zlého ducha zpátky do světa mrtvých. Lucy chtěla ukázat svým sourozencům, že je velká holka, a že se umí být statečná.

Ve skoro úplné tmě Lucy procházela chodbami a uličkami. Konečně už viděla konec nekonečných schodů. Byla na 13. patře. Pomalu, ale jistě ji začínal přemáhat strach. Měla husí kůži. Chtěla vzít nohy na ramena a utéct, ale nemohla. Už ty tajemné dveře viděla před sebou. Byly krásné. Precizně vyrobené z dubu, se zlatou klikou. Už jenom 30 metrů. 15, 10, 5, 3, 2, 1....

V deset hodin večer šel Jimmy zkontrolovat Lucy. Otevřel dveře.

“Lucy, už spíš?” zašeptal.

Žádná odpověď. Najednou si všiml, že nikdo není pod peřinou.

Jimmy běžel do obýváku a zařval: “Lucy není ve svém pokoji! Rychle, pojďme ji najít!”

Všichni tři se rozdělili. Jimmy a Ema vůbec nevěděli, kde by Lucy mohla být. Ale Karl byl dost chytrý na to, aby si uvědomil, co Lucy udělala. Ihned se sám vydal k záhadné komnatě. Karl neměl baterku a ani plyšáka, který by ho mohl uklidnit, ale najít místnost nebylo těžké. Karl už nejméně stokrát vylezl v noci z postele a bloudil po domě. Natáhl ruku ke klince a otevřel dveře. Najednou ho obklopila černota.

„AHHHHHHHH!“

„Jimmy, to byl Karl! Lucy měla pravdu! V té místnosti je něco záhadného!“ zašeptala vystrašeně Ema.

Oba se rychle rozeběhli ke směru toho křiku. Netrvalo dlouho a našli dveře.

„Jdeme?“ zeptal se Jimmy.

„Jo, pojd‘,“ odpověděla Ema.

Hned, jak se ty dveře skřípavě otevřely, vypukly strašné křiky. Jimmy a Ema nic neviděli přes tu černotu. Jimmy cítil, jak ho něco chytilo za rameno. Ten dotek byl tak chladný, jako kdyby dotyčné něco strávilo celý svůj život na Antarktidě. Ta věc ho táhla dovnitř místnosti. Najednou černá hmota kolem zmizela. Jimmy a Ema viděli těla svých rodičů a sourozenců, jak jsou pověšena ze stropu na řetězech. Poslední věc, kterou oba viděli, byly dvě rudě červené oči, které se na ně dívaly krutě a nemilosrdně.

Zamčené dveře

„Tohle si teda nezasloužím,“ řekl kluk s talířem plným brokolice před sebou. „Vím, že jsem se poslední dobou choval jako pěkný matla, ale brokolice po páté za tento týden! Neuvěřitelné...“

Vtom cvakla klika a do pokoje vešel dědeček. „Bud' zdrav, vnuku,“ řekl unaveným, sípavým hlasem. „Vy též, dědo,“ odvětil mu chlapec, „Copak vás sem přivádí? Dlouho jste se u nás nestavil.“ „Přivedla mě touha uvidět svého vnuka a donést mu dosti naléhavou zprávu.

Klukův výraz byl hned seriózní, a ještě nedávný úsměv byl tatam. „Povídejte, dědo,“ řekl kluk trochu víc naléhavě, než by chtěl, „Řekněte, s jakou zprávou ke mně přicházíte.“

Děda pokrčil obočí a nachmužil se. „Tak jo, vnuku, ale na tohle by ses nejspíš chtěl posadit.“

„Je to zpráva o tvé babičce. Jak asi víš, vždycky byla trochu pomatená, ale včera večer se jí její mysl opravdu zvrtila a chudák malá omylem otevřela TY dveře...“

Kluk, který se ještě nepředstavil, ale jeho jméno je Oliver, vždy věděl, že v domě babičky a dědy jsou nějaké dveře úplně v zadní části domu, které se nesměly otevírat. Nikdy ovšem nevěděl, proč se nesmí otevírat nebo co se za nimi skrývá. Jediné, co věděl nebo spíš cítil, bylo to, že kdykoliv se ke dveřím přiblížil, slyšel jakési zaskřípání a pokaždé cítil nějaké zafoukání větru.

„Když už mluvíme o TĚCH dveřích,“ řekl děda velmi přísně. „Myslím, že je načase ti něco říct.“ Oliver dychtivě zalapal po dechu a tiše, skoro šeptem pronesl. „Ano, prosím. Moc vás prosím, dědo, povídejte.“ „Tak jo, poslouvej. Jistě víš, že umírání starších členů bylo v naší rodině vždy hmm... podivné a náhlé. Jsem si jist, že si všímáš podivných věcí vedle dveří u nás doma a chtěl bys nejspíš nějaké vysvětlení.“ Oliver chtěl něco říct, ale před tím, než vydal jediný zvuk, ho děda náhle přerušil „Nic neříkej! Honem schovej se. Já už musím jít“ „Ale dědo...“ Dědeček přitlačil Oliverovi ruku na ústa. „Pšt, napanikař a dělej, co říkám. Jdou sem...“ „Dědo, kdo sem jde?“ Oliver vykřikl, ale děda už byl pryč, jako kdyby se rozplynul ve vzduchu.

Oliver se snažil ze všech sil nezpanikařit a nerozbrečet se, což bylo v podstatě nemožné, jelikož místnost zčernala, jako kdyby se nad ním rozprostřela noční obloha, a nad Oliverovou hlavou se rozehměla bouřka. Ta bouřka, to bylo to nejzvláštější. Byla bledě modrá jako hladina oceánu a šel z ní tenký a v tu dobu tajemný hlásek. „Olivero, vím, kdo jsi a vím, že chceš odpověď o dveřích. Rád ti poskytnu všechny informace, které potřebuješ, ale musím tě varovat, když se dozvíš pravdu tvůj život už nikdy nebude stejný. V tom zahřměl blesk a z rozbouřeného mraku vylétly stovky svítivě modrých motýlů. Utvořili kolem Olivera velký kruh a jednohlasně zapištěli: „Když chceš odpovědi, jdi za námi a když ne tak,“ motýli se odmlčeli, „no, to zjistíš sám.“

Oliver stál naprosto šokovaný a zmatený tím, co se stalo za posledních třicet minut. Měl také hodně otázek, na které by rád získal odpovědi. Co měl na mysli děda se záhadným umíráním nejstarších členů rodiny? Jaké věci by měl Oliver nacházet vedle dveří. Odkud se vzala bouřka v jeho pokoji a motýli, kteří umějí mluvit. A nejdivnější ze všech: Jak to, že dědeček zmizel ze svého pokoje tak rychle? Oliver jen mrknul a obrys dědečka se jako by rozplynul v jeho pokoji. Něco tu nehrálo a je jediný způsob to zjistit, následovat motýly. Oliver se zhluboka nadechl a třaslavým hlasem pronesl: „Myslím, že chci vědět tu pravdu, ať už je, jakkoliv strašlivá.“ „Jak chceš, chlapče, jak chceš,“ řekli motýli a v jejich hlase jako by byla prohnatost a drzost.

Kolem Olivera se vše zakroužilo a chlapec cítil, jak se vznáší do výšky. Pochopil, že ho motýli nejspíš nesou do mraku, ale nechápal k čemu. V tom se ozval hlučný výbuch a Oliver stál v domě babičky a dědy před tajemnými dveřmi. Ohlédl se po motýlech, ale ti už byli pryč, až na jednoho, který stále poletoval kolem Olivera, jako kdyby se mu snažil něco sdělit. Když po několika minutách usilovného zkoušení Oliverovi něco říct, motýl pochopil, že jeho snaha je marná, a tak jen popoletl ke dveřím a ukázal na ně. V tichu staré chodby uslyšel Oliver jen tichoučký hlásek, který pištěl: „Odpovědi.“ Najednou vše dávalo smysl. Oliver potřeboval informace o tom, co se skrývalo za dveřmi a jaký jiný způsob to zjistit byl než jít a sám se tam kouknout. Odhodlaný Oliver nebojácně vykročil ke dveřím a už vztahoval ruku po klíče, když se ho v tom náhle zmocnil strach. Dědeček mu sice neřekl, co se stalo s babičkou, která dveře otevřela, ale z jeho výrazu měl pocit, že nejspíš tragicky zemřela. Myšlenka, že může zamřít taky, ho sice trápila, ale ještě víc ho trápil strach z nevědomí. Co když se za dveřmi skrývá něco, co mu může zachránit babičku, ale tak něco, co ho může odtáhnout za babičkou na druhý svět.

Po dlouhém rozmyšlení se Oliver rozhodl, že jeho touha zjistit, co je za dveřmi, je mnohem větší než touha zachránit si život. Oliver ještě jednou vztáhl ruku po klíče a tentokrát ji zmáčknul a dveře... Byly zamčené. Kluk nemohl uvěřit tomu, co se právě teď stalo. Byl odhodlán riskovat svým životem jen aby zjistil co se za dveřmi skrývá a ukáže se, že ty dveře jsou zamčené! Najednou se za ním na chodbě začaly ozývat hlasy a Oliver si pomyslel, že by bylo nejlepší se schovat. Rychle tedy zabočil za stěnu a nehybně stál. V tom promluvil hlas, který patřil, jak Oliver šokovaně poznal, jeho dědečkovi: „Ne, nebojte se, pane, nic neví. Ne vskutku nic. Jeho rodinu už mám, ale chlapce jsem ani doma ani v podzemí nenašel. Myslím jsem, že ho motýli dopraví tam, ale mýlil jsem se. Prosím vás, pane, nebojte se. Rodina je bezpečně schovaná u mě ve sklepě a mí motýli se postarají o to, aby tam zůstala navěky věčně.“ Oliver stál v naprostém šoku. Jeho tělo mu připadalo zparalyzované a po zádech mu přeběhl mráz. Cítil, jak mu z čela stéká studený pot a zalepuje mu vlasy.

Co to pro Krista pána ten staroch říká? Pomyslel si pro sebe. Jak jako, že má moji rodinu někde ve sklepě a motýli se postarají o to, aby tam zůstali navždy? A hlavní otázka: S kým to proboha mluví? Dědeček rozhodně neměl mobil. Ten starý pán neumí zapnout televizi, natož s někým vést konverzaci přes mobilní telefon. Bylo to ještě divnější tím, že dědeček říkal podivnému panu, ať nekřičí, což kdyby dotyčný dělal, bylo by to slyšet i přes mobil. Po asi minutě strávené usilovným rozmyšlením se Oliver rozhodl, že se na dědu podívá. Co když má mobil a má jen nastavenou nízkou hlasitost. Chlapec opatrně vykoukl za dveře a ... dědeček nikde nebyl. To není možné, řekl si Oliver, nemohl teď odejít, vždyť jsem ho před chvílí slyšel mluvit. Vše by bylo v pořádku, kdyby Oliver neuslyšel dědečkův hlas, jak znova promlouvá k neznámému člověku. „Pane, kolikrát vás musím ujišťovat, že mám vše pod kontrolou. Chlapec? Ne zatím se ani nedomnívá, že jeho děda visí spolu s jeho rodinkou ve sklepě.“ Dědeček se náhle zastavil a prudce se otočil: „Oliver, vím, že tu jsi. Vyjdi na světlo a ukaž se mi. Dlouho jsem tě hledal.“

To už Oliver nic neposlouchal, otočil se a pádil pryč. Nevěděl, kam běží – neznal to v domě moc dobře, věděl ovšem, že musí utéct. Bylo mu teď jasné, že dědeček je asi pomatený stejně jako babička, proto vypráví takové nesmysly. Po pár minutách běhu se kluk zastavil před dveřmi do jakési komnaty. Pomyslel si, že to je jeho jediná šance na útěk a dveře rychle otevřel. Když však cvakla klika a dveře se rozevřely, spadl kluk na kolena a spodní ret se mu zachvěl, jak propukl v pláč. Před sebou viděl svou rodinu, každé tělo viselo pod čerstvě useknutou hlavou. Ty hlavy se Oliverovi budou ještě dlouho zdát ve snech. Každá hlava na něho totiž upírala mrtvé, zakalené oči, ze kterých zela prázdnota. „Tohle si přece nezasloužím,“ pronesl s třesoucím hlasem kluk a louže krve jeho předků se pomalu formovala před jeho očima.

Já nekončím

Jednoho pochmurného deštivého dne se v kanceláři velitele konala schůzka ohledně kriminality, když najednou na dveře zaťukal policista celý mokrý z teď už ohromného deště a říkal: „Pane, v léčebně byl někdo pobodán, záchranka už je na cestě.“

Hlavní policista spolu s dvěma dalšími policisty dorazili před psychiatrickou léčebnu a vběhli dovnitř. Tam už na ně čekal primář a říkal: „Poďte za mnou, už je mrtev, budete to chtít vidět.“

Trojice policistů spolu s primářem vešli do pokoje, kde v posteli ležel s nožem zabodnutým hluboko v srdci mrtvý pacient Bohnic, Kristián Horner. Policista nůž vytáhnul, ale přitom mu kápala kapka krve na bundu. Najednou si policista všimnul, že v držadle nože je vyryté: JÁ NEKONČÍM.

Tělo bylo odvezeno do márnice, kde doktoři po dlouhé a namáhavé pitvě našli na těle chlup, nebyl lidský, ale ani kočičí či psí. Chlup poslali do laboratoře, kde zjistili, že v chlupu je smíchané DNA vlka i člověka i sám hlavní policista si nevěděl rady a říkal si, jak je to možné, že tu po vrahovi nic nezůstalo, jen ten jeden zatracený chlup.

Vyšetřovateli to nedalo, a tak se rozhodnul, že se znovu pojedě podívat do léčebny, zdali tam něco nenajde či nezjistí.

Přijel do léčebny a hned se ptal uklízečky: „Dobré odpoledne, nebylo tu včera něco nezvyklého? Něco, co tu obvykle není,“ ptá se vyšetřovatel.

„Ach ne, jen pár loužiček krve, ale to je tu obvyklé, pacienti se někdy semelou,“ odpovídá uklízečka. „Ale počkat, vzpomínám si, že jsem uklízela opravdu hodně chlupů, na prahu jsem přestala, bolely mě záda, ale viděla jsem, že cestička nich vede do lesa, bylo jich opravdu hodně, dnešní bouře je asi odfoukla.“

„Opravdu? Mohla byste mi prosím ukázat, kudy vedli?“ ptal se vyšetřovatel.

„Ano, určitě, tak poďte za mnou.“ Uklízečka vyšla ven a ukázala směrem do nejhlubší a nejtemnější části lesa, kde polítávaly vrány.

Vyšetřovatel se vrátil zpět na policejní stanici, kde si vzal dvojici pátracích psů a dva kolegy. Vyjeli dodávkou směrem k lesu, znovu za velkého deště.

Vyšetřovatel otevřel psům klec, vzal si vysílačku, zbraň a chlup, který byl nalezen v těle.

Spolu se psy šli po chrastivém listí a praskacích větvičkách hlouběji a hlouběji do lesa. Už to chtěli vzdát, ale najednou zahlédli nedalekou grotu. Zafoukal silný vítr a chlupy ležící na zemi se rozvířily, po chvíli se zase usadili na zemi a vyšetřovatel jeden vzal a porovnal ho s chlupem z těla, byl stejný. Najednou z díry po jednom ze psů hrábla obrovitánská černá hnáta, psa stáhla do jeskyně a už bylo slyšet jen jemné zakňučení psa. Policisté zpanikařili a rychle vytáhli zbraň, najednou z jeskyně vylítlo tělo psa a v jeho kůži vyryto JÁ NEKONČÍM.

Policisté zavolali do vysílačky, že tu něco je, něco velkého a černého, zabilo jim to psa.

Najednou oba policisté viděli, jak to vylézá z jeskyně a napřahuje svoji hnátu nad jejich hlavy, oba policisté ve zmatku zavolali do vysílačky, že to chce zabít i je. Policisté na stanici už vyjžděli, ale jedině, co slyšeli, už byl jen hrůzostrašný křik jejich kolegů a prázdný šum z vysílačky.

Je to psycho

Už tu noc se děly podivné věci. Cestou domů ze školy se za mnou každičkový člověk otáčel a civěl na mě, jako kdyby něco věděl, něco strašlivého. Domů se mi vůbec nechtělo, protože jsme s mámou a tátou jsme měli obrovskou hádku.

„Ahoj,“ pozdravila jsem nesměle, když jsem přišla domů. Nikdo, nic. V místnosti bylo takové ticho, že jsem slyšela, jak mi buší srdce. Šla jsem se porozhlédnout, všude byla tma, jen v obývacím pokoji byly roztáhlé žaluzie a svit úplňku osvětloval jídelní stůl. Máma a táta nikde, ale nedělala jsem si příliš velké obavy a šla jsem si klidně lehnout. Tu noc jsem nemohla usnout, neustále se mi zdálo, že slyším vzlykání dětí, dveře vrzaly a já už si jen přála, aby tahle noc byla u konce.

Ráno jsem se probudila nevyspalá. Promnula jsem si oči a uvědomila si, že tohle určitě není můj pokoj. Místnost, v níž jsem se nacházela, páchla prošlým masem, bylo tam jedno jediné, a to malinkaté okno. Vstala jsem a přišla k okénku blíž. Z okna nebylo vidět nic jiného než vysoká a šedivá zeď. V paprscích procházejících oknem byl vidět prach, který se vířil ve vzduchu. Jinak v pokoji byla skoro tma.

Všimla jsem si vysokých, uzounkých dveří, měly malou kliku. Pouze jsem na ni sáhla a odskočila pryč, cítila jsem, jak mnou procházel proud. Bylo to strašně bolestivé. Posadila jsem se zpět na tvrdou matraci postele. Slyšela jsem kroky, jež se přibližovaly. Tohle je jenom sen, snažila jsem sama sebe uklidnit. Najednou do pokoje vtrhl mohutný muž, nepochybně měřil alespoň dva metry.

„Obleč si tohle,“ hodil na mě roztrhanou uniformu, podobnou té, jakou měl sám na sobě. Byla našedivělá, neměla kapsy a na první pohled rozhodně příjemně nevypadala.

„Pohni kostrou, nemáme celý den,“ řekl podrážděně. Tipovala jsem, že měl potřebu být přítomen. Ušklíbla jsem se a otočila. Při soukání se do roztrhané uniformy jsem si na stěně všimla kamery. Kde to jsem, že i v pokoji, kde lidé spí, mají kamery? Ptala jsem se sama sebe. Docela mě kamera rozhodila, protože zrovna mít kameru v pokoji anebo někoho zavřít do místnosti s dveřmi, které vám dají šok, když se jich pouze dotknete, není normální.

Muž mě zatáhl za předloktí a já jsem byla donucena s ním jít dál. Cestou na mě ani jednou nepromluvil. Tam, kudy jsme šli nebylo nic, pouze beton, kamery a ochranka, která stála na každém rohu.

Když mě přitáhl k místu, kde byla obrovská budova s tolika okny, že se ani nedala spočítat, řekl: „Teď půjdeš dovnitř a s nikým nebudeš mluvit, je ti to jasné?!“

„Ano,“ řekla jsem rozpačitým hlasem.

„Od teď máš povinnost mi říkat pane,“ řekl našťvaně.

„Ano, pane,“ opravila jsem se.

„Máš povolení vejít dovnitř,“ řekl muž.

Uvnitř budovy byla jídelna. Seděly tu stovky dětí, nikdo spolu neprohodil ani slovo. Všichni na mě jen zírali. Usadila jsem se vedle holky, která v ruce svírala kost. Sice se mi to zdálo divné, ale bylo to jediné místo zbylé. Obsluha z jídelny mi donesla talíř s nevábně vypadající hmotou. Za mými zády stál ten muž, kterého jsem potkala už ráno. Pozoroval mě, jak jím, a nehodlal mě pustit, dokud jsem nesnědla vše na talíři.

Pořád jsem neměla ponětí, kde vlastně jsem. Ale z pohledů a výkřiků dětí mi bylo jasné, že si myslí, že jsem blázen.

Celý den jsme strávili kreslením nebo čtením knih, které nám dali. Byly to dívčí romány. Přemýšlela jsem o tom, jestli mě sem poslali rodiče. Už teď upadám do deprese a bůhví, jak dlouho tady ještě budu.

Zase ten stejný muž mě odvedl do stejné místnosti, kde jsem strávila poslední večer.

„Kolik je hodin?“ ptala jsem se.

„Půl šesté,“ odpověděl obr. Ta noc byla nejhorší noc mého života, přála jsem si, abych se mohla vrátit zpátky do své postele, za mými rodiči. Lituji toho, co jsem řekla. Celou noc jsem strávila v slzách, slyšela jsem, jak ostatní vyjekávají.

Druhý den jsem se probudila a ten stejný muž přišel ke mně do pokoje, byl stejný program, stejný oběd, stejné děti, stejná ubrečená noc a stejně tvrdá matrace. Takový cyklus se opakoval každý den. Do sprchy mě pustili pouze dvakrát měsíčně.

Už jsem na tomhle záhadném místě sto třicet dní. Tomu muži, jenž mě každý den odvádí k jídelně, už vyrostl plnovous. Zase očekávám to stejné jako každý den, želatinový kus masa a troška kaše z bůh ví čeho. Přejdeme do jídelny a já si uvědomím, že jsem tady zatím s nikým nemluvila kromě toho muže, jehož jméno ani neznám. Zaměstnanci nám začnou nosit těstoviny, které vypadají jakžtakž lahodně. Jenomže jsou přelité rajčatovou omáčkou a já mám na rajčata alergii. Všichni ostatní se pustí do jídla, kromě mě. Hned jak se jejich jazyk těstovin dotkne, omdlí, spadne jim hlava na stůl a někteří dokonce padají na zem. Rozhlížím se kolem sebe a všimnu si, jak mě pozoruje ten muž. Začnu dělat, že mi je špatně a spadnu na zem. Koutkem oka pozoruji, co se bude dít dál. Slyším utišení motoru a každý muž po zemi táhne dítě, které zrovna má na starosti. Slyším, jak bezcitně děti odhazují do nákladáku. Přiblíží se ke mně ten muž s kterým jsem tady strávila většinu času,

Probudím se a cítím obrovskou zátěž na zádech. Je mi vedro, mám příšerný hlad a žízeň. Cítím pach mrtvých těl a tíha na zádech se pořád zvyšuje. Slyším, jak na hromadu přistávají další mrtvolky. Začíná se mi dýchat zhurta a zastavuje se mi srdce. Nákladák už odjíždí a teď je moje šance utéct, ale na vylézání zpod těl nemám dostatek síly. Umírám s tím, že jediné, co cítím, je vánek přecházející mi po ruce, která jediná není zahrnuta mrtvolami, a slyším cvrlikání cikád.

Smrtonosné dědictví

Jednoho dne šla Linda večer na procházku. Šla svou obvyklou trasou, ale všechno jí připadalo z nějakého důvodu dnes temnější. Připadalo jí, že ji někdo sleduje už od té doby, co vyšla z domu. Přeběhl jí mráz po zádech. Zaslechla nějaký zvláštní zpěv, byl v jazyce, který Linda neznala. Strnula. Přepadal ji strach a panika rozběhla se.

Praskání větviček za ní se ozývalo stále zřetelněji. Byla si jistá, že je sledována, sprintem doběhla k sobě domů a pomyslela si: No tak to bylo o fous. Rychleji, než by si to kdokoli dokázal představit, se strachem uzamkla kašdické dveře a okna, které mohla. Doběhla do svého pokoje a chystala se rozsvítit, protože byla černočerná tma, ale nešlo to. Někdo musel vypojit elektřinu. Ocitla se v temnotě svého pokoje. Vytáhla z pod postele svůj kapesní nůž a pepřák. Chtěla zavolat policii, ale mobil měla vybitý.

Slyšela v kuchyni rachotivé zvuky a v slzách slezla potichu jako myška po schodech dolů. Zvuky vycházely ze špajzu. Otevřela nůž a přibližovala se ke dveřím. Zřetelně slyšela někoho říkat: „Tohle určitě zabere. Za chvíli se sem dostane a tentokrát už neuteče.“ Linda se snažila zuby nehty, aby nevydala ani hlásku ale měla ucpaný nos a kýchl. Přestali se zvukem a plížili se ven. Poslední, co Linda zaznamenala, bylo to, jak jí nějaká žena píchá injekci do krku.

Linda se konečně probrala, ale netušila, kde se nachází, ani jak dlouho vlastně spala, ale jediné, na co v tu chvíli myslela, bylo to, jak jí třesí hlava. Rozhlédla se po místnosti. Viděla spoustu harampádí a nohy měla po kotníky ve vodě. Byla k smrti vyděšená. Snažila si uvolnit ruce, ale měla je spoutané a připevněné k nějaké trubce. Z poza rohu vyšla žena a muž. Žena řekla: „Tak co, teď už nám neutečeš, vid’?“ Linda vykřikla: „CO ODE MĚ CHCETE!?“ Muž jí odpověděl: „Máš něco, co my chceme.“ Linda řekla se slzami v očích: „Ale já přece nevlastním nic cenného.“ Muž se ženou se na sebe potutelně usmáli. Linda si všimla blikajících žárovek, a to ji vyděsilo ještě více.

„Chceme tvůj dům,“ začala náhle žena. „Jestli nám ho dáš i s papíry, necháme tě na pokoji a už o nás nikdy neuslyšíš.“ Muž navázal: „Ale jestli budeš odporovat, tak tě prostě zabijeme a dům dostaneme stejně.“ Linda měla všeho dost, a proto s brekem souhlasila.

Žena jí zavázala šátek přes oči šátek a odnesli ji do auta. Následovala asi půlhodinová cesta, a když cítila auto zastavit, rozvázali jí oči a vlekli ji zpět do jejího domu. Donutili ji přepsat papíry na ně, ale jejich jména se nedozvěděla. Když bylo všechno hotovo, chtěla se Linda dozvědět, proč vlastně ten dům chtěli. Vypověděli jí, že se pod ním skrývá 60 tun zlata. Ale na to se nikdy ptát neměla.

Když jí vše, řekli odvedli jí do lesa k jezeru a tam ji ubodali k smrti. Následně vykopali díru a tam ji hodili. Tak skončil do té doby její perfektní život. Hledala ji celá rodina, ale marně. Kvůli ztrátě se všichni zbláznili a skončili v blázinci. Zločinci svůj slib dodrželi a Linda už o nich nikdy neslyšela.

Důl smrti

Poblíž tajemného dolu stál dům, ve kterém žila rodina. Rodiče měli dva nebojácné hochy. Jednoho zimního dne si vyšli kluci na nákup. Cestou ale narazili na temný důl. Z chlapecké zvědavosti vešli dovnitř. Navečer začali rodiče své syny postrádat. Náhodný svědek je upozornil na onen důl, kam údajně viděl chlapce zacházet. Policie prověřila všechny stopy, ale dolu z jakýchsi důvodů nevěnovala sebemenší pozornost. Těla chlapců nebyla nikdy nalezena. To však nedalo spát vedoucímu policie Jackovi, který se po dlouhém přemýšlení vydal do dolu sám.

Procházel tajemným dolem a hledal jakékoliv náznaky po chlapcích. Zanedlouho narazil na strmý sráz. Podíval se dolů, a to co viděl, mu vyrazilo dech. Těla hochů byla rozdrčena, hlavy neměly jazyky, ani oči a krev byla všude kolem. „Toto nemohl udělat pád!“ řekl si. Když najednou uslyšel kroky. Jack se okamžitě rozběhl. Běžel dál a dál zpět dolem a z kapsy se snažil vytáhnout vysílačku, ale v okamžiku, kdy se nekoukal před sebe, zakopl. Spadl a zalehl si kotník. Jack nemohl chodit. Dolezl ke kameni, aby se opřel a snažil se být potichu, aby ho kdokoli, kdo je v dolu, neslyšel. Kroky se začaly zesilovat. Byly slyšet víc a víc, když najednou utichly. Ale něco tu nesesedělo. Jack viděl stín, a tak se podíval nad sebe. Od té doby už ho nikdo, nikdy nespatriil.

Všechny události z dolu byly zapomenuty, policisté byli nahrazeni novými a rodiče dvou zavražděných hochů byli staří a téměř smířeni s úmrtími synů. Když najednou měl otec strašidelný sen. Požírala ho velká příšera, v tom tajemném dole. Všiml si pouze jedné věci, která na ní vynikala. „Tři prsty! Jenom tři prsty!“ říkal si otec, ale nepřikládal tomu tolik pozornosti. Druhého dne ho probudily zvuky v kuchyni, a tak sešel dolů. Dveře byly otevřené a na stole byly tři krvavé drápance. „Tři!“ říká si. Věci mu začaly připadat divné. Když slyšel manželku scházet ze schodů, rychle setřel krev a dělal, jako by se nic nestalo. Další noc proběhla stejně. Stejný sen, stejné krvavé drápy. Otci to vrtalo hlavou čím dál tím více a v srdci se mu otevřely staré jizvy způsobené ztrátou synů. „Jakoby znamení od chlapců,“ uvažoval otec. Narůstaly v něm pochybnosti a současně zvědavost. Toho samého večera se vydal do dolu.

Procházel dolem pouze s baterkou a sekerou. Viděl pouhý metr před sebe, pouze tam, kam dosáhl slabý svit baterky. Dostával se čím dál tím hlouběji do dolu a čím dál se dostal, tím větší měl strach. Po chvilce došel ke srázu, který pod sebou skrýval rozsáhlou prohlubinu. Již téměř vybitou baterkou se snažil prohledat dno prohlubiny. Náhle cosi spatřil. Srdce mu málem přestalo bít. „Bože můj, to snad ne!“ zasténal otec. Už se hodlal slézt do prohlubiny a ověřit si svoji smutnou domněnku, když najednou z hlubiny dolu, kam se dalo sotva dohlédnout, se ozval strašlivý křik. Otec instinktivně strhl svit baterky oním směrem a po chvíli se zjevil zlověstný obrys příšery. Bezmocně po ní mrštil sekeru a náhodou jí usekl dva zpitvořené prsty. „Tři prsty, tříprstá příšera, jako v tom snu,“ uvědomil si otec, když se k němu příšera dostala téměř na dotyk. V tom okamžiku vypověděla baterka své služby na dobro. Od té doby není po otci ani vidu, ani slechu.

Tragédie Novákových

Před desítkami let žili v onom domě Novákovi, ale jednoho dne se stalo něco úplně strašného.

Jejich 13letý syn Ignác byl sám doma. Ignác na to byl už zvyklý. V obýváku se díval na televizi, když najednou slyšel, jak někdo klepe na okno. Šel tedy ven to prozkoumat. Vyšel do temného a mlhavého večera. Obešel celou zahradu, ale nic neviděl. Slyšel pouze kroky tajemného člověka – nebo něčeho horšího, svůj tep a studený vánek všude kolem něj. Když šel zpět domů, dveře byly dokořán otevřené a po schodech nahoru vedly blátivé stopy.

Ignác, teď už úplně vystrašený, šel do kuchyně a vzal si nůž, aby se mohl bránit. Chvilí počkal, zda se záhadný člověk neukáže, ale bylo to k ničemu. Mňau, zamňoukal Ignácův kocour z 1. patra. A znovu se ozvalo mňau. Chvilí se nic nedělo. Ignác uslyšel křupnutí kosti a auuuu. Uvědomil si, že jeho kocour je mrtev a začal brečet. Podlomily se mu nohy a nůž spadl na zem. Ze vzteku zařval: „Kdo by tohle udělal!!!“ Bum, ozvalo se před Ignácem. Byl to jeho kocour, krvavý a bez života. Ignác, teď už ležící na zemi v neovladatelném breku, slyšel chřestící klíče směrem od dveří. Myslel si, že přijeli jeho rodiče, ale když se tam podíval, viděl pouze absolutní tmu. Tímhle se ale vzpamatoval. Vzal si nůž a šel prozkoumat předsíň. Zjistil, že dveře někdo zamknul. Záhadný člověk je přece v prvním patře, tyto dveře musel zamknout někdo jiný. V hrůze si uvědomil, že je zamčen v domě. Jediné, co může v tuto chvíli udělat, je pokusit se ho přemocit nebo počkat, až přijedou rodiče. Rozhodl se, že počká na rodiče.

Šel do otcovy pracovny v přízemí. Co si ale neuvědomil, bylo, že se může zamknout klíčem, který otec vždy nechával na stole. Po nějaké době slyšel vrzání schodů a prásk, někdo práskl dveřmi a bleskově zamknul dveře do pracovny. Ignac začal bušit do dveří a rvát, ať se ukážou, ale nic se nestalo. Znova se rozbřečel.

Po dlouhé době se dveře odemkly a s vrzáním se otevřely. Ignác zpozorněl a neustále sledoval dveře, zda se něco nestane. Nastalo ticho, proto nebojácně vyšel. Zezadu ho někdo něčím silně uhodil do hlavy. Padl do bezvědomí.

Probudil se svázán v kufru jedoucího auta. Začal se ohánět a křičet. Auto jelo několik hodin a Ignác už bez naděje ležel a nic nedělal. Když se auto zastavilo a kufr se otevřel, viděl dva muže úplně v černém, vysoké jak mrakodrap a úzké jako list papíru. Vytáhli pistoli a Ignáce zastřelili.

Hned na to se Novákovi odstěhovali a od té doby o nich nikdo nic neslyšel.

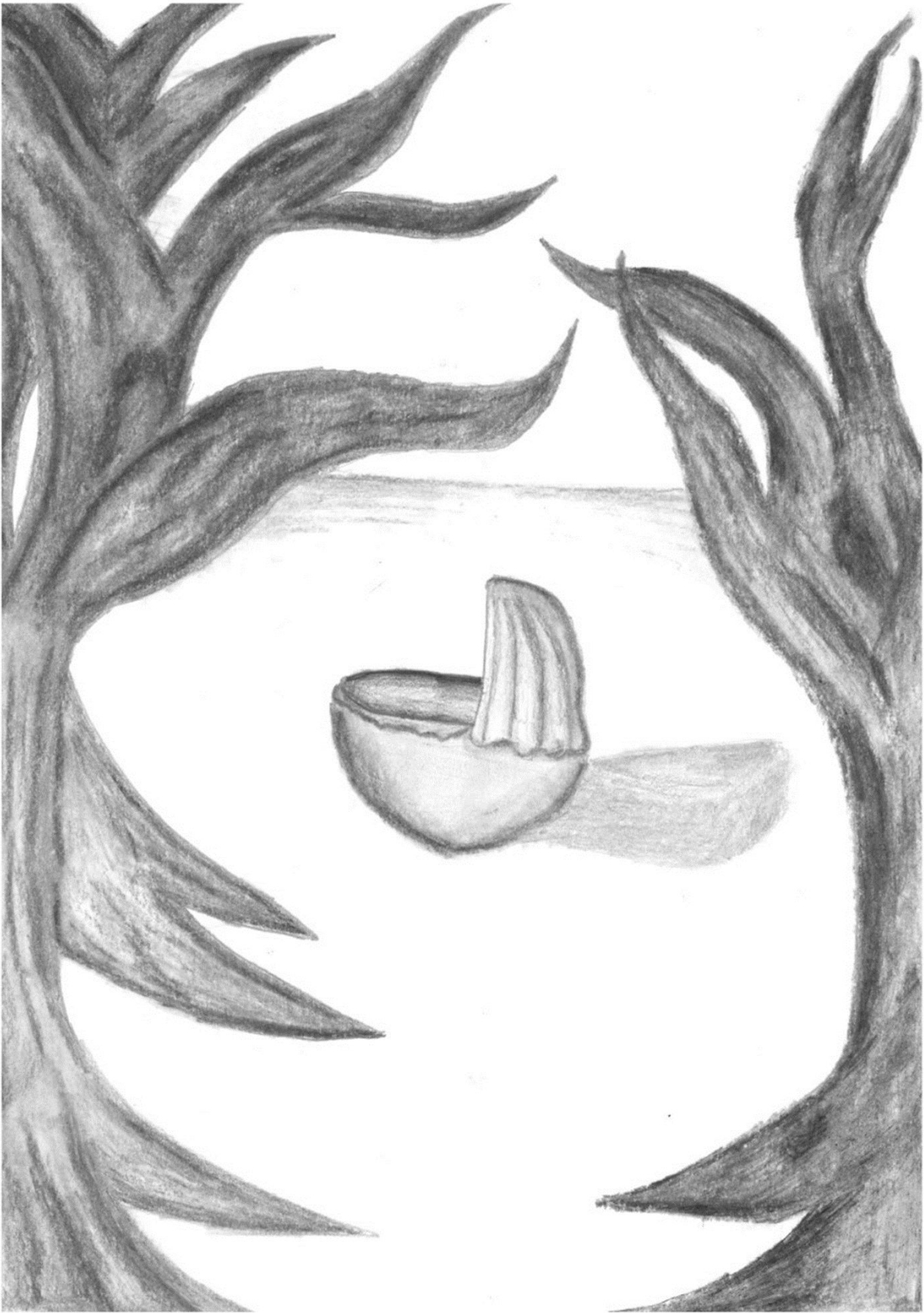
Zem za zrcadlem

„Konečně se mi povedlo se schovat před tou postavou. Ještě pár sekund a bylo by po mně.“ Ale to předbímám. Do této situace jsem se dostal kvůli divným rukám. Nedělám si legraci. To si tak jdu učesat vlasy a najednou se za mnou zavřou dveře. Trochu se vyděším ale po chvíli usoudím, že to byl průvan. Byla bouřlivá noc. Všude tma a slyšet šel jen vlající vítr a občasné úder blesku. Kdyby ples už nezačal, nikdo by nepřišel, ale bouře přišla náhle. Když jsem se dočesal vyšel jsem z místnosti, ale všude byla tma. „Musely asi vypadnout pojistky,“ pomyslím si. „Ale proč se v koupelně pořád svítí?“ Vrátím se zpátky do koupelny, když vtom uvidím, že ze zrcadla trčí modrá ruka. Trochu se přiblížím, ale ruka se vymrští a chytne mě. Zařvu: „Pomoc!“ Když otevřu oči, uvidím podivný zamížený les plný vysokých buků a dubů. Najednou se za mnou ozvaly kroky těžkých bot a já jsem začal utíkat. A tak jsem se dostal sem. Do pohodlné jeskyně zabarikádované kameny.

Po nějaké chvíli jsem usnul, ale vzbudilo mě podivné bzučení. Podíval jsem se nad sebe a uviděl jsem vosí hnízdo. To by samo nebylo problém, ale problém byl v tom, že každá voska byla větší než já. Honem jsem se vyškrábal z jeskyně a utíkal dál. Byl den a překvapivě v denním světle vypadala krajina šťastně. Všude byly květiny a mlha jako by nikdy neexistovala. Spatřil jsem malý potůček, a tak jsem se napil, a dokonce se mi povedlo najít pár jablek. Jen jsem se už procházel po krajině, když v tom jsem se podíval na slunce a spatřil jsem, že se stmívá. Mlha se začala valit a já zase musel hledat místo na přespání. A najednou za sebou zase slyším kroky. Tentokrát to ale nejsou kroky těžkých bot, ale kroky lehčí, skoro jako zvířete. To jsem si ale předtím neuvědomil, takže jsem zase utekl. Ale tentokrát jsem žádnou pohodlnou jeskyni plnou vos nenašel. Tentokrát jsem prostě spadl únavou uprostřed louky.

Ráno jsem se probudil a zjistil jsem, že jsem celý ulepený od slin. Na mém břicho spokojeně pospával malý psíček s dlouhými ušima a skvrnou na čumáku „Tak to mě včera honilo,“ pomyslím si. Pes se ale v tom okamžiku se probudil a začal mě olizovat a nepřestal, dokud jsem za ním nešel. Dovedl mě k nějaké bráně vyrobené ze stříbra nebo podobného materiálu. Když jsem bránu otevřel, uviděl jsem les plný podivných stromů s všelijakými plody, mezi kterými byly karamelky, buřty ba dokonce i mince. Pejsek začal pobíhat okolo buřtovníku a začal na mě dělat psí oči. „Tohle teda čmuchaš,“ řekl jsem si a dodal, „taky bych si dal.“ Pár jsme jich snědli a pak mě pes vedl dál. Už mě otravuje ho nazývat pes, a tak mu budu říkat Max. Narazili jsme na cestu, u které byly podivné lampy, které se rozsvěcovaly a zhasínaly podle toho, u které jsem byl. Po hodině cesty jsem uviděl veliký krystal, ve kterém byl otvor. Když jsem se přiblížil, zjistil jsem, že otvor nebyl otvor, ale zrcadlo. Najednou jsem za sebou uslyšel kroky těžkých bot. Těch stejných bot, které za mnou byly slyšet první noc. Dal jsem se na útěk, ale kroky se stále přibližovaly. Už byly skoro za mnou, když jsem zase uviděl modrou ruku. Málem jsem se k ní už dostal, ale postava mě dohonila. Když jsem se otočil, uviděl jsem vysokou postavu s blyštivou kosou v ruce a kloboukem, který jí zakrýval obličej temným stínem. Postava napřáhla svoji kosu, ale najednou se ruka natáhla a vtáhla mě zpět do mého světa.

Když jsem otevřel oči, spatřil jsem, že jsem ve své posteli. „Všechno to byl jenom sen,“ pomyslel jsem si. Ale když jsem se okolo sebe ohlédl, zjistil jsem, že na mém břicho leží Max.

Dům dr. Faissenberga

„Že já jsem jim na to kývnul!“ pomyslel jsem si našťavaně.

Ve středu jsem se s Filipem vsadil o iPhone, že o víkendu sám přespím v opuštěném domě doktora Faissenberga na kopci za vesnicí. Jako důkaz jsem měl přes noc nechat zapnuté natáčení na mobilu, takže před cestou jsem si ho dal nabít.

Moji rodiče našťestí jeli do lázní, takže o tom nebudou nic vědět. Pro jistotu jsem si s sebou vzal baterku, protože můj mobil nevydrží svítit déle než půl hodiny. Po posledních přípravách jsem vyrazil a pocit bezpečí a útulnost domova jsem nechal za sebou.

I když byl konec května, čím blíže jsem tomu zlověstnému místu byl, tím větší byla zima a malé chloupky se mi ježily narůstajícím strachem a pochybnostmi.

„Ale toho bohdá nebude, abych já z domu vyšinitého německého vědce utíkal!“ řekl jsem si, abych si dodal odvahy.

Musím ale uznat, že zblízka je ten dům ještě hrozivější. Zahrada vypadá jako pustý, břečťanem prorostlý hřbitov a dům jako sídlo hraběte Drákuly.

Trochu jsem polkl strachy, ale šel jsem dál. Prošel jsem branou ozdobenou dvěma chrličí a ta se za mnou se zlověstným skřípotem zavřela. Trochu jsem z úleku poposkočil, ale šel jsem dále. Rozhlédl jsem se a viděl sochy, které vypadaly, jako by to byli zkamenělí lidé, až mi z toho přeběhl mráz po zádech.

Vstoupil jsem dovnitř a dveře se se zavrzáním zavřely. Najednou se na zdech rozzářily pochodně vydávající matnou záři umocňující pocit chladu a nebezpečí.

Avšak zdálo se mi, že jsem před sebou viděl se mihnout něco černého a velkého, ale řekl jsem si, že si z toho neucvrknu, ne?

Šel jsem dále a hledal vhodné místo na spaní. Tady? Ne. A co tady? Ne. A co třeba tady v laboratoři, nebo co to je? pomyslel jsem si.

Vejdu do laboratoře a dveře se za mnou zabouchnou tak hlasitě, že to snad šlo slyšet po celé vesnici. Zkusil jsem je otevřít, a pak jsem to zjistil: „Ty dveře jsou zavřené!“ uvědomil jsem si s úlekem.

„Jo, to už jsem taky zjistil,“ řekl otráveně někdo směrem od skříně. „Kdo je tam!“ zeptal jsem se.

„To jsem já, Filip.“

„Co tu děláš?“ zajímal jsem se.

„Já ti tu chtěl udělat past, aby sis ucvrnknul do gatí jako obvykle a utekl, ale pak se mi stalo to stejné, co teď tobě,“ řekl.

„Tak nenapadá tě, jak se dostat ven?“ zeptal se.

„Podle výzvy tu mám zůstat přes noc, takže když už mi to chceš sabotovat, tak tu zůstaneš hezky se mnou!“ řekl jsem zlomyslně. Takže jsme šli spát.

Další den ráno jsem se vzbudil a netušil jsem, kde jsem. Na místo baněk a zkumavek s chemickými látkami tu jsou mučící nástroje jako gilotina, nebo skřípec.

„Dobře, Filipe, to už stačí, tohle už není zábava,“ řekl jsem pohrdlivě.

„To nejsem já!“ řekl Filip vystrašeně, „Já se bojím, kámo!“

„Tak už jste se vzbudili,“ konstatoval ledově tvrdý hlas, ze kterého běhal mráz po zádech.

„Kdo k čertu jste!?“ řekli jsme oba vystrašeně.

„Já jsem doktor Faissenberg,“ řekl a sledoval naše zmatené a vystrašené výrazy.

„Vždyť už jste dávno mrtvý!“ řekl jsem.

„Ano, byl jsem, ale moji věrní služebníci mě s pomocí mých lektvarů přivedli zpět k životu,“ řekl a pokračoval: „A teď zemřete, protože pár orgánů mi neslouží, jak by měly, a tak bych potřeboval nové, mladé a...“ na chvíli se zarazil, a pokračoval: „...a chutné! Samozřejmě jestli nějaké zbydou,“ začal slintat.

„Takže dám vám na výběr. Po dobrém, nebo po zlém?“ zeptal se. „Po dobrém se necháte hned zabít, po zlém zkusíte utéct a umučím vás nástrojem dle volby.“

„Tak to radši po dobrém, sbohem, Filipe!“ rozloučil jsem se.

„Sbohem!“ řekl Filip.

Tohle píšu těsně před smrtí, měl jsem posledních 5 minut, takže je využiji, abych svým rodičům napsal, že jsem je měl rád a omlouvám se jim, že jsem se zachoval jako absolutní magor, pro případ, že tohle někdy najdou.

(Fragment z deníku Daniela Artala, nalezeného při demolici domu dr. Faissenberga)

Jednou za rok

Dnes je pátek a pátáci odjíždějí na dvoudenní školu v přírodě. Všichni už čekají v autobuse na to, až vyrazí. Proč ale ještě nevyrazili? Čekají totiž na holčičku jménem Mandy. Mandy si vyndává věci z auta a se svými rodiči běží k autobusu. Když Mandy dorazí, všichni ostatní spolužáci tleskají. Mandy si sedne a autobus vyrazí. Jedou kolem čtrnácti minut, když se ozve rána. Mandy se lekne a začne se dívat kolem sebe. Sedí u okna, a proto vidí, že praskla pneumatika. Řidič ji s pomocí učitelů vymění. Mandy ale proběhne hlavou zvláštní myšlenka. Není to výstraha, abychom tam nejezdili?

Po dvouhodinové cestě v autobuse konečně dorazí na místo tábora. Mandy se svými kamarádkami vystoupí a jdou ke své chatce. Začnou si vybalovat. Mandy si ale po chvíli uvědomí, že si zapomněla v autobuse batoh. Rozběhne se k autobusu, a když k němu dorazí, uslyší hlas svého učitele a majitele tábora. „Co se tady děje?“ zeptal se učitel majitele tábora. „Říká se, že tady u nás v lese straší,“ odpověděl majitel tábora. „Jistě,“ zasmál se učitel, „vím, že vám to asi teď připadá vtipné, ale povídá se, že každý rok někoho zabije a udělá z něj svoji oběť.“ Na chvíli přestal mluvit, jakoby se bál to říct, nebo jakoby mu někdo zakazoval mluvit. Potom ale promluvil: „Tento rok ještě nikoho nezabil, a tak si dávejte pozor a nechoďte do lesa!“ s těmito slovy odešel. Mandy rychle vzala batoh a utíkala na chatku. Svým kamarádkám nic neřekla. Byl to jen vtip, říkala si sama pro sebe.

Začalo se pomalu stmívat a Mandy se připravovala na večeři. Její kamarádky už byly na večeři, a proto šla sama. Najednou něco uslyšela. Bylo to vlčí vytí? Zeptala se sama sebe. Ne, to určitě ne, to by znělo jinak. Najednou ji něco chytlo za rameno. Lekla se tak hodně, že spadla na zem. Zavřela oči a bála se je znovu otevřít. Najednou uslyšela smích. Otevřela pomalu oči. Čekala nějakou příšeru, ale příšera to nebyla. Byly to její kamarádky. Zvedla se a rozběhla se na večeři. Celou dobu se jí klepaly ruce. Jedla svoji polévku, když uslyšela hlas. Něco šeptal: „Přijď do lesa.“ Hlas byl čím dál hlasitější a po chvíli přešel do řvaní. Mandy se tak lekla, že vykřikla. Podívala se kolem sebe. Nikdo se netvářil vystrašeně ani vyděšeně. Jen na ni zmateně koukali. Rychle odnesla ták s jídlem a běžela na pokoj. Když dorazila, svoje kamarádky neviděla. Zdálo se jí to divné, ale byla tak ospalá, že se rozhodla to neřešit. Převlékla se do pyžama a lehla si do postele.

Probudila se ve dvě hodiny ráno. Její kamarádky neležely ve svých postelích. Rozhlédla se po pokoji. Na stole jedné ze svých čtyř kamarádek uviděla jakýsi vzkaz. Zvedla ho a přečetla si ho. Přijď do lesa! Myslela si, že ji chtějí kamarádky vystrašit, a proto se rozhodla, že do lesa půjde. Oblékla se teple a vyrazila. Došla k lesu a zastavila se. Přeběhl jí mráz po zádech. Mám tam chodit? Přece jsem slyšela, co si učitel s majitelem říkali. Přece ale nejsem malá, abych věřila na nějaké pohádky. Sebrala svoji odvalu a vkročila do lesa. Šla dlouho, a proto ji začaly bolet nohy. Před sebou uviděla kámen, na kterém by se dobře sedělo. Došla k němu a sedla si. Zavřela oči a zaposlouchala se. Uslyšela soví houkání a praskání větviček. Najednou ji něco chytlo za rameno. Lekla se a rychle se postavila. Otočila se, ale nic nikde neviděla. Rozběhla se pryč od kamenu. Neuvědomila si, že běží hlouběji do lesa. Doběhla na místo, kde byly čerstvě zasazené malé stromky. Tam se zastavila. Rozhlížela se, jestli někoho nevidí, ale protože byla

noc, tak nic neviděla. Zastavila se a pozorně se zaposlouchala. Dlouho nic neslyšela, a tak si řekla, že zkusí najít cestu zpět. Rozešla se.

Najednou uslyšela křupnutí. Někdo za ní šel. Zastavila se a pomalu se začala otáčet. Když se otočila, uviděla šedivý kouř. Rozběhla se, jak nejrychleji dokázala. Moc daleko se ale nedostala, protože zakopla o kořeny. Spadla na zem, zavřela pevně oči a bála se je otevřít. Slyšela praskání větvíček a hrozivý smích. Najednou ji něco chytilo za nohy a táhlo někam pryč. Chytila se trávy a kořenů, co byly na zemi, ale to, co ji táhlo za nohy bylo moc silné, proto se neudržela. Snažila se vyklouznout a utéct. Nepodařilo se jí to ale to, co jí předtím drželo, ji pustilo. Rychle si stoupla. Rozhlédla se kolem sebe ve snaze rozpoznat, kde se nachází. To, co ale spatřila, jí vzalo dech. Uviděla totiž své kamarádky oběšené na stromě. Byly zakrvácené a krev jim stékala i na zem. Pomalu k nim došla a podívala se jedné do očí. Zdálo se jí, že mrkly. Najednou z ní vyletěl černý dým a srazil ji k zemi. Ležela na zemi a vyděšeně čekala na smrt. Moc dlouho nečekala. Dým znovu přiletěl a tentokrát s nožem. Byl celý od krve. Tímto nožem byly asi zabity i mé kamarádky. Pomyslela si. Nůž se jí zapíchl do srdce. Začala krvácet a umírat. Zavřela oči. Poslední, co slyšela, byl hrozivý smích. Všichni Mandu a její kamarádky hledali, ale nikdo je nemůže najít.

Fantom 305

Byl pochmurný den a mladý stopař čekal už asi dvě hodiny ve strašlivé bouři, která nepřestávala a nepřestávala.

Blesky lítaly, stromy se lámaly, jak vítr do nich prudce narážel a všechno vydávalo podivné zvuky.

Stopař si myslel, že to vzdá, ale v tu chvíli uslyšel cosi velmi tichého, ale písklavého. Jako by to byl hlas malého dítěte. Křoví se začalo otáčet, šustit, někdo z něj vycházel....

Stopař spadnul na zem ve mdlobách. Když se probudil, přijíždělo první auto, které potkal za poslední dvě hodiny.

Přijelo a dveře se otevřely a na předním sedadle seděl chlapík s tmavě šedými vousy, zelenou vybledlou kamizolkou, černými kalhotami, které vypadaly, jako kdyby shořely.

Ale z chlapíka se linula dobrota a milosrdenství. „Co tam tak stojíš?“ zeptal se mě, „Nastup si, ať nenastydneš!“ Stopař si nastoupil a dveře se zase prudce zavřely. „Děkuji, pane“, řekl a chlap se na stopaře obořil: „Říkej mi Charlie.“ „Dobře, Charlie.“ Jak tak jeli v nákladním voze, panovala tam dobrá nálada, ale stopař měl pořád divný pocit.

Proč je v autě taková zima? A proč Charlie má na sobě jen kamizolku a kalhoty, vždyť mu musí být chladno. Říkal si v duchu a měl pocit, jako kdyby levitoval.

Taky takovéto auto už se nevyrobí dobrých deset let!

Charlie si odkašlal a řekl: „Toto je můj Fantom 305, a máš pravdu nevyrobí se už deset let!“, pousmál se a zachechtal.

Jak to že mě slyšel? Pomyslel si stopař, a v hlavě se mu pak už nehonilo.

„Tak, dál už musíš jít sám, támhle za rohem je kiosek, dojde tam a řekni, že dolar, co ti dám, máš od Charlieho.“ Stopař vystoupil a za pár sekund auto zmizelo. Nenechal po sobě žádné stopy ani znamení, že někdy projíždělo kolem. Zmizelo jako duch.

Stopař měl veliký strach, a tak utíkal v bouřce, jak nejrychleji mohl, až dorazil ke kiosku. Kiosek vypadal zchátrale a nápis denní nabídky na předním skle se pomalu smýval dolů, stopař sáhnul na tabulku a okamžitě měl ruce od lepidivé křídly.

„Je čerstvá“ řekl si a tak poznal, že v kiosku kdosi či cosi je. Vstoupil dovnitř a překvapivě se pousmál, v baru byla nálada velmi překvapivá, kterou stopař nečekal, když viděl kiosek zvenčí.

Barman utíral skleničky a smál se na lidi, kteří si povídali a pili pivo. „Dobrý den, řekl barman, „co si dáš?“ Stopař se podíval na barmana a řekl: „Jedno pivo prosím“. „Tak to bude jeden dolar.“ Stopař vytáhl dolar, co mu před chvílí dal Charlie, ale zděsil se, když se podíval na obrázek na dolaru. Nebyl to klasický dolar, byl na něm portrét Charlieho!!!!

„Pardon jiný nemám“, řekl stopař a podal dolar barmanovi. Barman se zastavil a potichu řekl: „Charlie.“ V baru byla najednou úplně ticho že by se krve nedořezalo. Stopař si toho ani nevšiml, ale všichni se na něj dívali. „Je s tím dolarem něco špatně?“ „Ne hochu, není jen ti musím něco povědět. Ten Charlie, co tě sem přivezl, si asi před deseti lety drandil se svým Fantomem 305 po silnici u kiosku. Jel asi 100 km za hodinu, když v tu na té křižovatce, kde jsi vystoupil uviděl dětský autobus, zatočil rychle do příkopu a jediné, co po něm zbylo, byl jeho ohořelý Fantom 305.“

V baru během vyprávění bylo úplně ticho. „Ale to není možné“, vyjekl v hrůze stopař, „to auto řídila a byl při vědomí! Povídal si se mnou a byl moc hodný!“

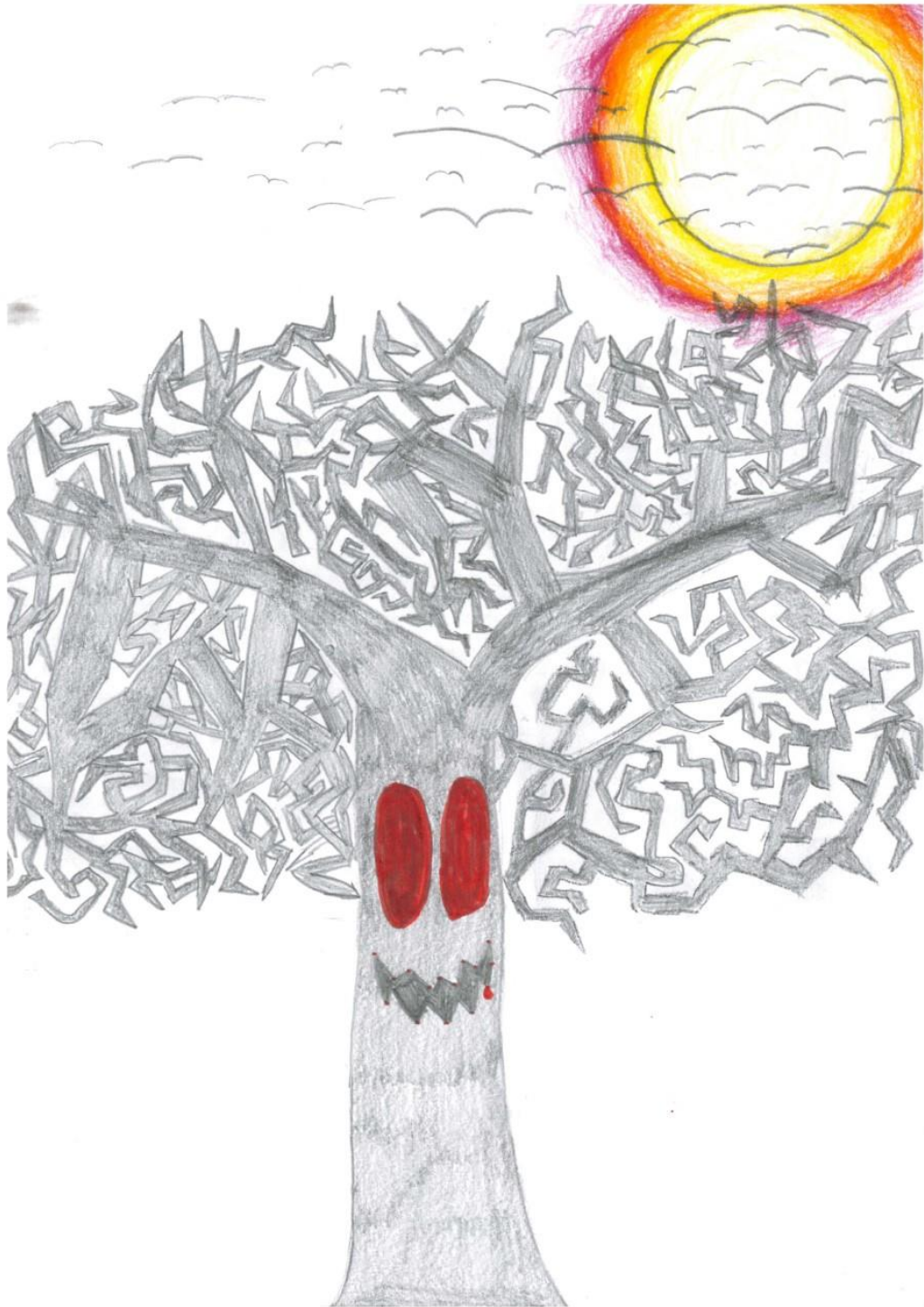
„Tak to už bývá hochu. Někdy Charlie sveze někoho, kdo potřebuje pomoc, aby nebyl smutný z toho, že se sám zabil pro dobro ostatních. Možná to zní neuvěřitelně, ale Charlie byl dobrý chlap, a tak si smrt nezasloužil.“

Vypadalo to, jako kdyby se barman každou chvíli měl rozbrečet. Stopař tomu nechtěl věřit, a tak se rychlostí blesku vydal ven do příkopu v lese.

Zdálo se mu, jako kdyby bouřka sílila víc a víc. Brek či pískání, co slyšel na místě, kde ho nabral Charlie, se ozval znovu. Tentokrát byl ale silnější a stopaře pronásledoval. Stopař nic neviděl a po pár minutách, co mu připadaly jako hodiny, se stopař ocitl u vyhořelého Fantomu305.

„Ne, to není možné! Tomu nevěřím!“ Zoufalý stopař byl natolik vyděšený se vrátit zpátky, že zůstal sedět na předním sedadle Fantomu 305 a doufal, že bouřka brzo přejde. Ozvalo se zahřmění a blesk uhodil do stromu, který začal padat na auto. Mladý stopař byl uvězněn a ven se už nedostal. Barman, který se vydal po bouřce na výpravu za stopařem, našel bezvládné tělo ležet na předním sedadle vozidla.

„Je to strašný pech“, říkal si barman pro sebe. „Za posledních deset let už patnáctý.“

Pátek třináctého

„Hej, Martine, tak já už jdu.“

„Kámo, Jacku, je deset, vážně nechceš odvést domů?“

„Brácho, není mi pět let.“

Martin se zasmál a tiše odpověděl: „Je ti pět...ale ok.“

Jack se tedy vydal na cestu domů. Jack šel tmavou uličkou, kde svítila jen polo rozbitá světla. Podíval se na svůj stín a snažil se udělat něco před tím, než to stín zaznamená. Různě trhal rukama nohama, ale nezdařilo se. Aby si trochu odpočinul, dal si čokoládovou tyčinku. Když dojedl, vytáhl si mobil a podíval se do kamery. Utřel si čokoládu a usmál se. Místo smějícího se Jacka se objevila příšera, která vypadala, jako kdyby se z Jacka stal jedovatý had. Místo Jackova krásného úsměvu se ukázala tlama, která měla čtyřcentimetrové tesáky, ze kterých kapala krev. Jack hrůzou odhodil mobil a odběhl. Příšera vyskočila z mobilu, uchopila Jacka a oba se propadli do podsvětí. Podsvětí byl svět pro mrtvé lidi, ze kterých se stávají vrazi. Jack viděl všechno obráceně a červeně. Jack cítil své srdce hlasitěji než kdy dříve. Jack spadl a udeřil se do hlavy. Toto byl konec Jackova života, jako člověka.

(O TŘINÁCT LET POZDĚJI, PÁTEK TŘINÁCTÉHO)

„Tak pojdte, jedem na výlet!“

„Henry, pojd’!“ Zavolala Michelle.

„Jo, už jdu,“ zvolal z horního patra Henry. „Vzali jste spacáky?“

„Jo, vzali a už pojd’ Henry!“ Odpověděla Katie.

Banda devatenácti-letých teenagerů jela do dlouho opuštěného tábora Pearl Lake, na výlet.

„Tak jsme tu,“ řekla Michelle.

„On je pátek třináctého, bububu, pozor abychom nezahynuli,“ zavtipkoval Henry. „Ne? Nikdo?“ dodal.

„Běžte se usídlit,“ řekl Jonas. „já jdu objevovat.“

Katie, Henry a Michelle dorazili do chaty. Chata stála uprostřed temného lesa, jako by se snažila skrýt před zraky světa. Stará chata, jejíž fasáda ztratila kdysi bílou barvu a nyní je pokryta vrstvou mechu a lišejníků. Okna jsou potlučená, zbytky skla z nich vypadala a zůstala na zemi jako důkaz ztracené minulosti. Vstoupíte-li dovnitř, ucítíte horkou až dusivou atmosféru, která se zdá být v chodbách a místnostech zahnížděna. Zvuky vrzajících podlah a dveří doprovází světlo slunce, které se snaží proniknout skrze záclony a zanechává podivné stíny na podlaze.

V temné místnosti, která je vedle vchodu do chaty, v rohu visí starý kříž s rozevlátým provázkem a z polorozpadlého křesla se linou podivné zvuky. Na zdi visí tajemný obraz. Je to portrét neznámého muže, který se zdá být neustále v pohybu.

Jonas trávil pár minut v lese a poté našel jednu velice vzácnou rostlinu. Vykřikl:

„Ty kráso! Ta je krásná.“

„Krásná jako tvoje smrt!“ Jonas se ve strachu otočil, ale jedině, co spatřil, byla smrtící sekera, která rozsekla jeho tělo ve dvě poloviny. Krev se roztekla všude kolem jeho těla a neznámý pachatel šel směrem ke kempu.

(MEZITÍM V KEMPU)

„Hej, Katie, já a Henry se jdeme podívat kolem.“

„Dobře, běžte mám mezitím udělat večeři?“ Zeptala se Katie.

„Ano, tak čau.“ Rozloučil se Henry a z Michelle odešel.

Co jim mám udělat? Říkala si pro sebe Katie. Nevím, tak třeba ty řízky.

(CRRRR...CRRRR)

Mobil, který měl Henry v kapse, začal vibrovat.

„Co je?“ Ptal se Henry.

„Začala jsem dělat řízky,“ řekla Katie, „zavolám vám až se vrátí Jonas.“

„Pokud se vrátí!“ Ozval se hlas za Katie. Henry si myslel, že to je vtip, ale rozmyslel se až uslyšel Katie, jak chrlí krev.

„Bože!“ je v pohodě?!“ Vyjekla Michelle

„Nevím, snad ano,“ namítl Henry. „měli bychom se vrátit do kempu.“

„Dobře, tak jdeme.“ Celí bez sebe se Henry a Michelle vraceli ke kempu. Jelikož bylo jedenáct večer, Henry a Michelle se rozhodli, že půjdou spát. Henry se ráno probudil, kvůli tomu, že slyšel strašlivý výkřik Michelle, která volá o pomoc:

„Pomoooooc, Henry pomoz mi.“ Henry v hrůze vyběhl ze stanu a když uviděl Katčin spacák, který visel nad ohněm, udělalo se mu špatně. Henry pospíchal ke Katie, ale když běžel, jeho nohu propíchlá past na medvědy. Henry strachem vykřikl:

„Jau! Do háje, to bolí!“ Past na medvědy byla celá od krve a vedle ní se válela useknutá část nohy. Poslední věci, které Henry viděl, byla upalovaná Katie a hrozivý obličej Jacka, který si pochutnával na Henryho noze. Katie se páčila ve spacáku, který visel nad ohněm. Katie svými polámanými nehty roztrhla spacák, a vylezla ven. Katie ve strachu utíkala před zuřivým Jackem. Katie se ohlédla, aby věděla, kde je Jack. Slyšela děsivý zvuk Jackova hlasu, který křičel:

„Není kam utéct...“ Katie běžela, ale neviděla strom před ní. Narazila do stromu a ohlédla se, aby věděla, kam utéct. Ale jediné, co viděla, byla letící sekera, která jí rozsekla hlavu. Katie se zavíraly oči a poslední, co viděla, byl Jack který říkal:

„Můj domov, ne váš, můj.“

Starý dům

O letních prázdninách se Anton probudil do úplně normálního dne a těšil se, až zase půjde ven za kamarády. Poté co se Anton připravil, hned vystartoval ven.

Poté co se všichni shromáždili, řekl: „Co budeme dneska dělat?“

A tak chlapci přemýšleli. Františka, který se nebojí snad ničeho, napadlo, že půjdou do toho opuštěného domu na kraji vesnice, o kterém se říká, že tam někdo pořád žije, i když tam nikdo nikdy nikoho neviděl už po staletí. Edvard sice říkal: „To bude nuda“, ale přitom se jen strašně bál.

František navrhl: „Hele, co kdybychom tam šli až v noci, až zapadne slunce?“

Chlapci se tedy setkali u domu, až když zapadlo slunce a připravovali se vejít.

František v čele otevřel dveře, ty zaskřípaly, jako kdyby měly vypadnout z pantů. A taky že nakonec spadly přímo na Edvarda. Ten zaječel a odkopl je. Chlapci v tu chvíli něco zaslechli v domě, ale mysleli si, že je to pouze ozvěna. To ale ještě nevěděli, co se v tam skrývá.

Vešli dovnitř a viděli polorozpadlou místnost plnou pavučin a Edvard navrhl: „Nerozdělíme se, abychom to měli rychleji prohledaný?“

Anton šel do kuchyně, ale po deseti vteřinách zaječel: „Všichni pryč, všichni pryč je tu krev!“

Všichni vyběhli, ale chyběl Edvard. Tak chlapci začali křičet: „Edvarde, pojd' ven!“

Ale nikde ani hláska. Josef navrhl: „Musíme se vrátit pro brášku.“

A tak se kluci vydali zpět do domu. S Josefem v čele, Anton šel do kuchyně, ale tentokrát už věděl, že tam je krev, a tak se jí nebál. Potom se lekl, jeho tělo se nemohlo ani pohnout, dostal šok a byl tam, jako kdyby měl paralýzu. To, co viděl byl prst Edvarda nebo si to alespoň myslel. Byl si jistý, že je to část Edvardova těla. Poté co ho František s Josefem našli, tak ho donesli ven, ale Edvardova prstu si nevšimli. Potom se rozhodli, že půjdou na půdu. Vedl tam dlouhý a ztrouchnivělý žebřík, tak museli velmi opatrně. František s Josefem lezli opatrně po žebříku, a v tom Prásk! A kus žebříku se rozpadl, ale naštěstí ani jeden z hochů nespadol a mohli pokračovat dál. Poté co vylezli, tak uviděli Edvardovu ruku a Josef se okamžitě rozběhl. Edvard byl jeho bratr a František utíkal co nejrychleji ven, ale žebřík se pod ním propadl, spadl na zem a pak se kus střechy zbortil. Vše spadlo na Františka společně s Edvardovým tělem.

Josef to ale neviděl, a tak šel dále. Na půdě byla černočerná tma a Josefovi přeběhl mráz po zádech. Mezitím se Anton probudil a šel rychle dovnitř. Tam uviděl Edvarda i Františka mrtvého. Josef mezitím našel díru, kudy spadlo Edvardovo tělo, ale v tom ho někdo propíchl dlouhou šavlí a člověk, který to udělal, měl úplně ledové ruce a byl tam již po staletí. Josef spadl přímo na Antona. A tak tam všichni leželi mrtví na jedné hromadě.

